

Trăiască unitatea de monolit a întregului nostru popor în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XL

SERIA II

Nr. 10 778

6 PAGINI

50 BANI

MARȚI

24 IANUARIE

1984

ROLUL TINERETULUI ÎN ISTORIA PATRIEI, ÎN AMPLUL PROCES AL TRANSFORMĂRII REVOLUȚIONARE A SOCIETĂȚII PENTRU EDIFICAREA SOCIALISMULUI ȘI COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA *)

NICU CEAUȘESCU

prim-secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist

care, întors din aprigele bătălii care au marcat devenirea noastră ca popor statornic legat de vatra străbună, au făcut, prin muncă, o țară liberă și independentă, stăpîni pe soarta sa, România de azi.

Generațiile tinere — prin receptivitatea și aderența entuziastă la marile idealuri ale devenirii și dăruirii poporului nostru, prin atitudine lor responsabilă, privind laștă de idealuri noi — au avut deosebită importanță în trecutul îndepărtat al zbucimării noastre istorice, în tradițiile glorioase ale luptei poporului român pentru libertate, unitate, independență națională și progres.

Generațiile tinere — prin receptivitatea și aderența entuziastă la marile idealuri ale devenirii și dăruirii poporului nostru, prin atitudine lor responsabilă, privind laștă de idealuri noi — au avut deosebită importanță în trecutul îndepărtat al zbucimării noastre istorice, în tradițiile glorioase ale luptei poporului român pentru libertate, unitate, independență națională și progres.

Generațiile tinere — prin receptivitatea și aderența entuziastă la marile idealuri ale devenirii și dăruirii poporului nostru, prin atitudine lor responsabilă, privind laștă de idealuri noi — au avut deosebită importanță în trecutul îndepărtat al zbucimării noastre istorice, în tradițiile glorioase ale luptei poporului român pentru libertate, unitate, independență națională și progres.

Generațiile tinere — prin receptivitatea și aderența entuziastă la marile idealuri ale devenirii și dăruirii poporului nostru, prin atitudine lor responsabilă, privind laștă de idealuri noi — au avut deosebită importanță în trecutul îndepărtat al zbucimării noastre istorice, în tradițiile glorioase ale luptei poporului român pentru libertate, unitate, independență națională și progres.

măsură, condusă de Tudor Vladimirescu, deschide drumul unei puternice aferescențe insurrecționale, anunțind și pregătind marile acțiuni istorice ale veacului.

Pe fundalul unor fecunde căutări și confruntări de idei ale epocii, o seamă de tineri aderă cu sinceritate și generozitate la idealurile socialiste și socialiste utopice, apoi ale socialismului științific, pe care și le însușesc și le răspîndesc în patrie, exercitând în felul acesta o puternică influență asupra întregii gândiri progresiste românești.

Este astăzi îndeobște atestat că tinăra generație pașoptistă a cunoscut și aplicat, în mod creator, la specificul românesc, substanța ideilor revoluționare, socialiste, care pregăteau prefăcerea socială și politică de structură, Galena înzestrată înzestrată românească și curajului revoluționar militant, este reprezentată de personalități precum Nicolae Bălcescu, C. A. Rosetti, Ion Heliade Rădulescu, Cezar Bolliac, Mihail Kogălniceanu, Avram Iancu, Dimitrie Boitineanu, Ion Ghica și mulți alții.

Astfel, izbucnirea și mersul revoluției române de la 1848—1849 au găsit tinăra generație mersu de porție forțelor progresiste și în primele rânduri ale marelui revoluționar. De fapt, tinerii pașoptiști au contribuit în mod hotărâtor la elaborarea și aplicarea programelor revoluționare în Moldova, Transilvania și Muntenia, au fost factorii mobilizator determinanți în ridicarea la luptă a întregului popor. Semnificativ pentru a ilustra hotărârea cu care tinerii revoluționari au susținut încrederea în programe a celor mai arătoare de dorite ale marelui revoluționar este și episodul evocării de un memorialist al vremii: „În una din serile lunii martie 1848, tinerii maghiari și români erau împreună. Un tinăr înalt, cu barbă roșcată, urmărea dirz discuția în jurul răspărilor și deodată a spus răzbiac: destăinarea roboteilor fără despăzărire sau moartea”. Acest tinăr nu era altul decît Avram Iancu, care avea pe atunci vârsta de 24 de ani.

Desigur, înfrîntă, prin intervențiile brutale ale imperiilor multinaționale și reacționare vecine, revoluția română de la 1848—1849 a trăit pe mai departe în spiritul ei, efectele

avind să se arate curînd și cu toată forța regeneratoare.

Unirea principatelor Moldo-va și Muntenia și constituirea statului modern român de la 24 ianuarie 1859 au intruchipat, într-o realitate consacrată ca atare, năzuința vitală a poporului, ce-și avea izvorul în lătruarea sa dezvoltare anterioară. Nicolae Bălcescu — înflăcăratul revoluționar patriotic, care la vârsta de 29 de ani condusese revoluția română cea mai radicală și mai completă în desfășurarea ei, cea din Muntenia — nu a avut tericerea să vadă împlinit visul unității naționale. În 1850, cu doi ani înainte de a muri în exil, Nicolae Bălcescu prefigura, deja, cu toată claritatea, permanența și trăinicia unei idei: „Unitatea națională tu visarea iubii a tinerilor noștri cei vii și cel din provincile românești și o conștință de sine individualitate și curătea poporului, spre a o manifesta lumii. Pentru dînsa, Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare se luptă toată viața lor îndelungată și trăsura asurăle năvălirea îngrozitoare a turcilor, pentru dînsa Mihail cel viteaz cade ucis în cîmpul Turda, pentru dînsa Șerban Cantacuzino bea otrăvă, pentru dînsa Horia moarte cumplită pe roata suferă”.

Insuși domitorul Unirii de la 1859, Alexandru Ioan Cuza, era un om al tinerei generații pașoptiste. Astfel, la memorabila adunare din 15 mai 1848 din Blaj, în rîndul celor peste 40 de mii de participanți care au roștit într-un glas „Noi vrem să ne unim cu țara”, se găseau și reprezentanți ai revoluționarilor moldo-veni în frunte cu Alexandru Cuza, Costache Negri și frații Alecsandri. I-a fost dat fruntasului revoluționarilor pașoptiști moldoveni, Mihail Kogălniceanu, să dăruiască în mar-mora istorică semnificativă investiturii lui Cuza Vodă: „Alegîndu-le pe tine domn în țara noastră, noi am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara dorește: la legi noi, om nou”. Căci atunci cînd se urca pe tronurile reunite ale lui Ștefan și Mircea, domitorul Alexandru Ioan Cuza avea vârsta de 38 de ani.

Generației pașoptiste i-a re-

venit nobila misiune de a realiza și momentul glorios al conștințării independenței de stat a României, în urma războiului ruso-romano-turc din anii 1877—1878. În acest război național, grosul armatei române îl constituiau plugarii români, apărătorii din toatădeuna ai gliei străbune iar în regi-mintele dorobanților se aflau floarea și vigoarea însuși ale poporului — tineretul dăruit ideii de neatinare a patriei, hotărîți să-și sacrifice viața pentru libertatea și independența națională. Totodată, la Rahova, Grivița, Plevna, Smir-don și-au făcut datoria patrio-tică mulți studenți mediciniști și de la alte facultăți din Bucu-resti și Iași, cărora li s-au adă-turat numeroși tineri din Transilvania, de unde veniseră spre a se înrola voluntari în armata română.

Evocînd aceste pilduitoare fapte din lătușetă națională, istoria ne îndeamnă să conștințăm, subliniînd meritele unei tinere generații de excepție — cea a pașoptiștilor — care în cîntă decenii a răstăit și altul în secole: a făcut o revoluție și o revoluție de sine modernă și a dobîndit independența deplină a României.

Generația următoare a pre-luat de la înaintași idealurile propagării și prosperității patriei și a conștințat lupta pentru desăvîrșirea unității națio-nal-statale a românilor, fapt împlinit în memoriabilul an 1918. Tineretul din România, cit și cel din provinciile românești ce se mai aflau încă sub asuprire străină, și-au intensi-ficat acțiunile concertate cu cele ale întregului popor spre a înfăptui marca Unire.

În contextul declanșării și desfășurării primului război mondial, România a intrat în acțiunea națională pentru eliberarea fraților de peste munți, jertfînd, în a moment dat, însăși ființa statului pen-tru ideea Unirii. La rîndul lor, românii ardeleni au pregătit și înfăptuit o adevărată revoluție burgeoisă-democratică, care — în împrejurările destrămării imperiilor multinaționale — a culminat cu actul de energie voință națională, plebiscitară de la 1 Decembrie 1918. Intre cei peste 800 de mii de morți pentru întregirea neamului, se află înestimabilul tribut de sînge al tineretului care adă-gat zeilor de mii de tineri transilvăneni căzuți în lupta pentru unirea cu patria mamă, dă măsura contribuției tineretului la împlinirea marelui, secularului vis de unire.

(Continuare în pag. a IV-a)

*) Comunicare prezentată la sesiunea științifică pe tema „Unirea Moldovei cu Muntenia la 24 ianuarie 1859 — moment crucial în formarea statului național unitar român”

O unică iubire: România

E înălțător și aspru destinul unitar. Dar altceva nu este — nu poate fi răsplătat. Mai mare decît țara cu sîntul ei hotărî liberă, suverană, în vece neatinată!

Inserși cu jertfa noastră sub roșile flămuri. Spre culmi de vaste piscuri spre zenit. Români laolaltă cu celelalte neamuri. Clădîm uniți destinul eroic — comunist.

Sîntem un tot de gânduri vibrante în acțiune. În frunte cu Bărbatul ce ne-a redat mindria. De a trăi avîntul construcției comune. Uniți cu toții de-aceiași iubire: România.

DUMITRU TITUS POPA

ETERNA LUMINĂ A UNIRII

Pe măsură ce se îndepărtează în timp, marile momente ale istoriei ies din sfera reconstituirii lor riguroase și se proiectează în spațiul mitului. Pentru generațiile de azi Unirea din Ianuarie 1859 nu e doar un fapt istoric concret, un eveniment crucial prin care se realizează una din cele mai înalte aspirații ale tuturor românilor, ci și una din cele mai lăburătoare „legende”, în jurul căreia generațiile ce i-au urmat au oșezat o statornică și strălucitoare aureolă, situînd-o în rîndul marilor reperi ce definesc ființa istorică a poporului nostru. Pentru că, privită peste pantele celor 125 de ani care ne despart de acel etern Ianuarie 1859, Unirea Moldovei cu Muntenia — moment istoric de inspirație genială, merit să înfăptuiască politic o realitate existentă încă din zorii istoriei: unitatea pămîntului strămoșesc, conștințată de realități fundamentale — originea și limba comună, identitatea de interese și aspirații ale întregului popor, dornic să trăiască într-o singură țară — ne apare nouă, celor de astăzi, ca o sursă de eternă lumină, un timp pe fundalul căruia personajele și faptele istorice reale se încorporează de aburul legendei. Cuza, Kogălniceanu, Alecsandri, Costache Negri, Vesile Mălinescu, Moș Ion Roată și toate celelalte personalități ale generației care a înfăptuit Unirea, în acele zile de nesfîrșită și electrizantă voință populară care au premers și au urmat alegerea lui Cuza ca domn al celor două Principate, sînt acum secevețe dintr-un Pantheon sacru al istoriei noastre naționale.

Dacă ar fi să ne situăm din nou în spațiul metaforei, am putea spune că Unirea de la 1859 e o superbă poartă deschisă pe calea devenirii noastre istorice. Unită și puternică în hotarele statului național român modern, ființa poporului nostru, încercată de atîtea vicis-

tudini și jertfe, dar mereu animată de flacăra unor idealuri nepieritoare, a reușit să înalte într-un răstimp istoric scurt alte „chei de boltă” ale edificii naționale: cucerirea independenței de stat, în 1877 și realizarea statului național unitar, prin Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. În acest ure de timp, care ne este cu traiectoria lui luminosă, acel neșterit Ianuarie 1859 cu clipele pe care le trăim noi cei de astăzi, se înscrie ca reper fundamental în dialectica dezvoltării noastre eroice. 23 August 1944, zi ce marchează în continuitatea existenței poporului nostru momentul asu-mării plene de către mase a propriului lor destin, act revoluționar ce echivalează, cu debutul unei noi ordini politice, economice și sociale, pusă în slujba intereselor supreme ale poporului, a aspirațiilor sale de libertate și independență, de înlăturare a oprîmării și exploataării, de făurire a unei noi ființe a patriei.

Proiectate pe ecranul timpului de azi, ideă-lurile pentru care a luptat generația Unirii ne apar în întregime îndeplinite. Șirul de transformări pe linia progresului economico-social, a unor adînci prefăceri structurale și instituționale a devenit posibil doar astăzi, cînd poporul și-a asumat cîrma propriului său destin, cînd progresul este subordonat intereselor tuturor claselor și păturilor sociale. „Aveam totuși de creat, spunea Alexandru Ioan Cuza în mesajul său către Camera din 6/18 decembrie 1859, a întemeia creditul nostru public, a deschide drumuri, a face poduri, a împodobi și a sîntăți orașele, a lărgi porțile, a înflori comerțul, a încuraja industria, a săpa canale, a întinde linii de drumuri de fier pe suprafața pămîntului nostru...”

M. F. SANDRU

(Continuare în pag. a V-a)

PAGINA A 2-A

Poporul însuși a făurit Unirea Suprem în forța lui vizionară

PAGINA A 3-A

Uniți sîntem și fi-vom pe vece Înflăcărați de dragostea de țară

PAGINA A 4-A

În frunte cu Bărbatul ce ne-a redat mindria Uniți cu toții de-aceiași iubire: România

STATORNICUL IDEAL AL ROMÂNILOR

Acum, la aniversarea a 125 de ani de la Unire și a celor 65 de ani împlinți de la Marea Unire din 1918 trebuie să fim conștinți, mai mult ca oricînd, că Unirea n-a fost pentru noi o oștrădă. Unirea a fost un drept pe care ni l-am cucerit singuri cu jertfe supraomenești, cu înțelepciune și răbdare. Unirea a fost visul nostru secular și gîndul cel mai statornic, gîndul care a biruit. Vor rămîne: „Pe-al nostru steag e scris: Unire, / Unire-n cuget și-n simțiri — / Și sub mărăcînă lui umbrire / Unirea fu visarea noastră (Anărei Birseanu, „Steagul nostru”). E semnificativ faptul că într-o străveche și statornică atmosferă de unitate spirituală, în care „unirea fu visarea noastră din toatădeuna”, „actul imprescriptibil al voinței poporului”, cei din Muntenia au ridicat sălășuri și lăcășuri în Transilvania; dăscăli învîțați din țara de dincolo de munți au trecut în Moldova și Muntenia, întemeind trănice instituții de învățămînt și cultură în limba română; un călugăr luminat s-a ridi-

cat, pe la 1559, de la Tirgo-viste la Brașov, durînd acolo primele monumente tipărite de limbă română literară; meșteri zugrăvi din nordul Țării Românești s-au dus, ca la ei acasă, și-au pictat admirabile bisericile, în stil roman, pe la Densuș; figurile din icoane de la Densuș din Transilvania, ca și cele din mișăstirile din Bucovina, sînt ale oamenilor de la noi, îmbrăcați în venustele lor strale naționale care, în esență, sînt pretutindeni, la toți românii, aceleași secole de-a rîndul românii țecanu „Vama Cucului” și făceau comerț, întretînînd între cele trei provincii românești strînse legături economice, precum și culturale și politice. Numeroși voluntari din Transilvania au luptat eroic, alături de frații lor munteni și moldoveni, în războiul de independență. Ani în sir, celebrul badea Cîrțan, țărăn din părțile Făgărașului, cel ce zicea atît de sugestiv că „dracu a mai văzut graniță

ION DODU BĂLAN

(Continuare în pag. a V-a)

POPORUL ÎNSUȘI A FĂURIT UNIREA SUPREM ÎN FORȚA LUI VIZIONARĂ

„Unirea este rezultatul firesc, logic al îndelungatei dezvoltări istorice a poporului român, al luptei sale pentru dreptul de a fi liber și stăpîn în propria-i țară. Din cele mai vechi timpuri, idealurile unirii, libertății și independenței au însuflețit permanent poporul român, constituind făclia care a luminat, generație după generație, drumul spre dreptate, spre progres, spre o viață mai bună, liberă și demnă”.

NICOLAE CEAUȘESCU

MARELE EROU – POPORUL

Atunci, în cea măreață zi de 24 ianuarie 1859, când prin dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și al Munteniei s-a realizat mult visata Unire – făuritorul mărețului act au fost cu dreptate în acel moment de glorie expresia invincibilă a energiei și voinței intrăgii națiuni. N-a fost actul cuiva, al unui singur om, ori al unui grup, ci al întregului popor – măturarea în cea epocă Mihail Kogălniceanu. Eroul Unirii, eroul cu vocația făuririi propriei sale istorii, atunci și întotdeauna, a fost și o rămasă populară. Cea mai erditoare, cea mai vie dovadă au constituit-o zecile de mii de cetățeni care în 24 ianuarie se aflau pe Dealul Mitropoliei din București, așteptînd votul adunării, dar impunîndu-și prin prezența sa voința, rostindu-și deschis așteptările pe care le doreau în sfîrșit împlinite. Tărîni, meșterugarii, cărturarii, cu toții au alcătuit frontul care a impus Unirea acum 125 de ani. Pentru ei, pentru toți fiii țării, dealtele, Unirea devenise crezul vieții și al luptei. Sub semnul iubirii de țară și de pămîntul ei, sub semnul apărării dreptului sacru al poporului de a fi stăpîn pe soarta sa, la el acasă, de a-și hotărî destinele în libertate și demnitate. Făuritorii Unirii știu că nu au nimic de așteptat decît de la ei înșiși pentru a realiza marea ideal al unității românilor. Poporul și-a arătat atunci, ca în atîtea alte clipe

hotărîtoare ale istoriei sale, încrederea nelăinită în adeverul că numai prin el însuși își poate realiza aspirațiile; că, în ultimă instanță el singur își poate și trebuie să-și hotărască viața și viitorul. Măturările contemporanilor marelui eveniment petrecut în acel început de an 1859 – măturări păstrate vii și nealterate în panteonul conștiinței noastre naționale ne arată că de limpede a fost gîndul lor față de semnificația adîncă a actului unității, despre perspectivele ce aveau să se deschidă înaintea noastră. Energia și elanul celor care au purtat dificila bătălie pentru Unire au izvorit din încrederea în triumful dreptății, din ardoarea dorință de libertate pentru țară și pentru poporul ei. După atîtea secole de aspirare și dominație străină, de spoliere și umilire, poporul a văzut în Unirea Munteniei și a Moldovei începutul unui proces care avea să marcheze etapă cu etapă ascensiunea noastră pe linia progresului, pe linia ailor mari împliniri care s-au păstrat secole de-a rîndul în portofoliul de idealuri și aspirații perene ale românilor din străvechea vatră daco-romană în care s-au plămădit ca popor și au trăit permanent, împotrindu-se vicisitudinilor și agresiunilor de tot felul, luptînd cu abnegație și eroism pentru a-și apăra ființa și gloria.

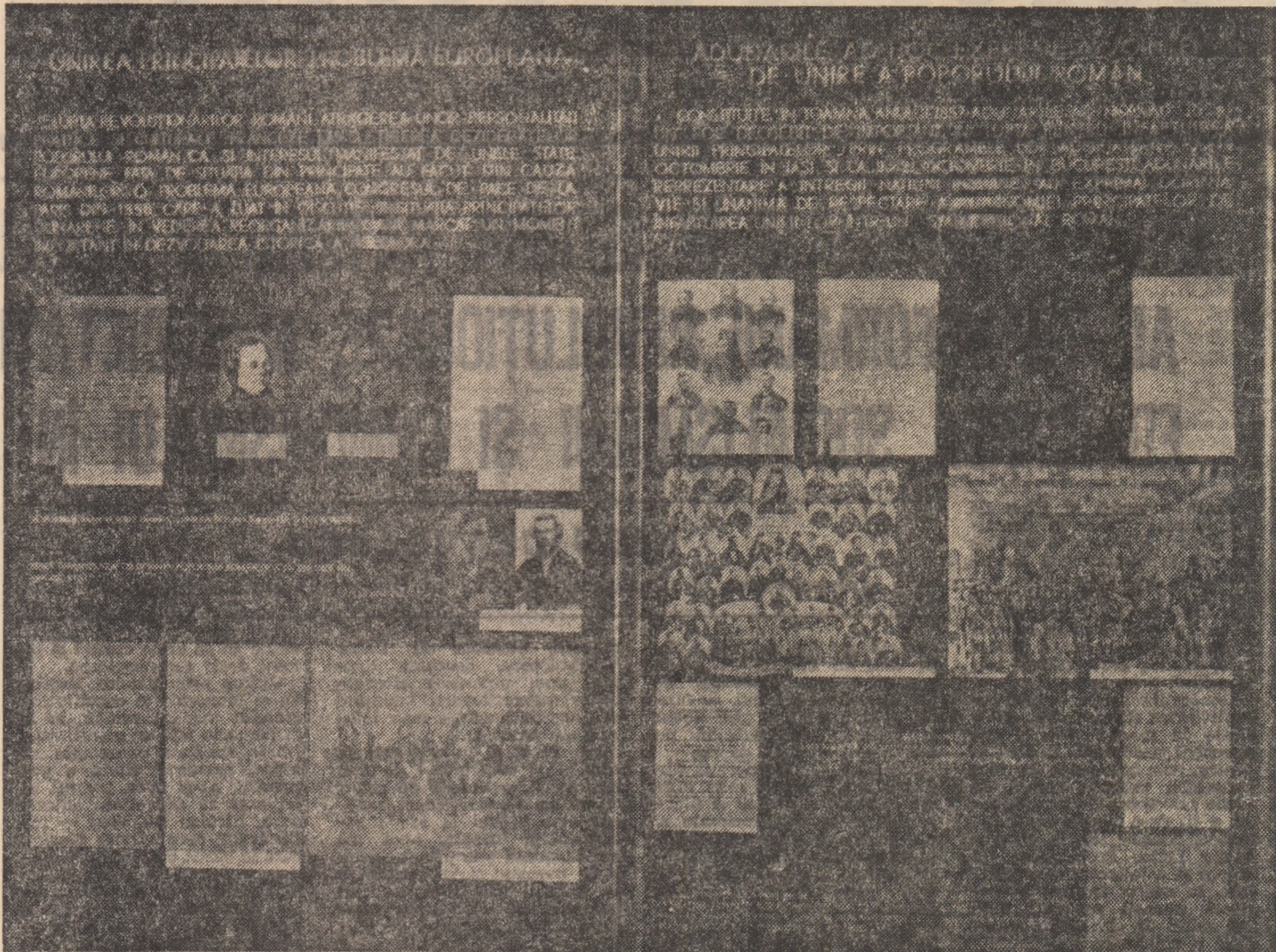
Unirea din 1859 a fost și o rămasă o mare victorie a poporului. Nu a fost însă o victorie ușor dobîndită, la

ea nu s-a ajuns pe un drum lin și neted. Au trebuit înfruntate și depășite numeroase obstacole. Obstacole ridicate de reacțiunea internă, obstacole ridicate de interesele unor puteri străine care încercau să-și salveze privilegiile, să-și perpetueze dominația. Celor care s-au opus idealului național, poporul le-a contrapus forța irezistibilă a tuturor fiilor săi. Generozitatea și dăruirea exemplare cu care s-a purtat această bătălie, remarcate chiar la vremea respectivă de contemporani, au constituit și au rămas o pildă strălucită peste veacuri a ceea ce a fost și este în stare să facă poporul român pentru cauza supremă a patriei, pentru unitatea și libertatea ei. Ceea ce a însuflețit inimile și conștiințele luptătorilor unioniști, ale celor care au pregătît Unirea și ale celor care au împlinit-o, a fost gîndul unei vieți mai bune, gîndul făuririi unei societăți mai drepte, moderne în care să ne putem dezvolta punîndu-ne în valoare resursele, capacitățile creatoare.

Unirea din 1859 avea să polarizeze și energiile tuturor românilor care se mai aflau încă în teritoriul românesc vremelnic stăpînit de imperiile timpului. Această polarizare avea să-și dea adevărata măsură în adevărata deschisă, fără teamă, la actul Unirii Munteniei și Moldovei, dar mai cu seamă în ceea ce avea să urmeze în bătăliile duse pentru a desăvîrși procesul început, bătălii care

aveau să aducă poporului român independența de stat la 1877 și făurirea statului național unitar, la 1 decembrie 1918. Se încununa astfel multisecolarul efort de a relința patria și poporul în vatra strămoșească, de a șterge de pe harta istoriei granițele artificiale trasate prin agresiune și jaf de forțe dușmane poporului român. Prețul acestor victorii a fost mare, dar l-am știut plăti, am găsit în noi înșine capacitatea de dăruire și sacrificiu necesare, astfel încît unitatea și independența României poartă sigiliul colităților de erou excepțional care a fost și a rămas poporul în întregul său, ca făuritor și suprem al destinului său – etitor al viitorului la care a avut și era dreptul, în numele dreptului fiecărui popor de a trăi liber și demn, unit, de a-și făuri viața în conformitate cu voința lui suverană.

Unirea din 1859 a fost și a rămas una din pietrele de hotar ale acestui amplu și continuu proces fără de care libertatea și unitatea deplină – temeliiile trainice ale țării și progresului ei – nu ar fi fost posibile. Iată de ce noi privim cu înălțătoare grațitudine și recunoștință la opera înaintașilor, a celor care, la 24 ianuarie 1859, acclamau în mod simbolic alegerea lui Alexandru Ioan Cuza și ca domn al Munteniei, sub sceptrul și în persoana acestuia recunoscîndu-se statul național român modern – România.

„Revoluția unității și independenței”

[...] Revoluția din Iunie nu a fost inventată, nici fabricată, nici de mine, nici de dumnea-voastră, nici de domnul Eliaș, nici de vreun alt revoluționar. Ea nu este decît dezvoltarea acestei luctări neîntreținute și providențiale, începută în societatea noastră, ca în toate societățile, de la începuturile sale. Ea decurge în special mai direct din revoluția din 1821. În acea vreme, apăsîmăți de fanariști și de ciocani, în numele statului, noi făcîm, împotriva acestor două partide unite, o revoluție națională și democratică. În plus, noi cerîm de la turci menținerea capitulațiilor noastre. Rezultatul acestei revoluții fu că noi clăștigăm cauza noastră în fața turcilor; noi clăștigăm totuși și revoluția națională, adică noi furăm eliberarea de fanariști. Dar noi pierdăm, după aceea, revoluția democratică, pentru că Regulamentul organic puse în frunte și mai abilit aristocrația, iar poporul, în loc să fie primitiv, nu-mai în numele statului, a fost [oprimat] și mai mult în numele proprietății. Care trebuie, așadar, să fie programul revoluției din 1848? Dezvoltarea tratată a celui din 1821. De a organiza democrația și de a-l elibera pe țărăn, făcîndu-l proprietar. Într-un cuvînt, era de făcut o revoluție democratică și socială. Acesta a fost scopul nostru și programul din 1848. [...] Chestiunea unității a făcut mari progrese și s-a simplificat foarte mult. Unirea Munteniei și a Moldovei reprezintă un fapt dobîndit pentru toată lumea, și nu poate întîrzi să se realizeze. Românii din Austria, bazîndu-se pe constituția din 4 martie și pe promisiunile făcute, cer cu toții și cu multă insistență să fie constituiți într-un singur corp de națiune de 3 milioane și jumătate și vor sfîrși prin a o obține. Așadar, atunci cînd două grupuri mari, de 4 milioane și de 3 milioane și jumătate de români vor fi constituite unul lângă celălalt, cine le va putea împiedica să se unească? Decî România noastră va exista. Am convingerea intimă despre aceasta. Este orb cine nu o vede. Ea poate exista prin și în beneficiul sau al Turciei sau al Austriei, după cum ori una ori cealaltă se va grăbi s-o favorizeze. Ea poate exista în pofta voinței acestora două și împotriva lor, dacă ele se vor împotrivi.

„Dorința tuturor claselor”

[...] principatele române, ca staturii suverane, au avut și au dreptul de a încheia tratate alte cu alte state, cît și între sine. De la sine dar urmează că ele au și dreptul de a încheia între sine tratat pentru unirea lor într-un singur stat și sub un singur guvern. Cerem Unirea Principatelor. Cererea noastră este dreaptă, pentru că noi vom unirea cu respectarea drepturilor înaltei Porți. Noi cerem Unirea Principatelor pentru că ea este un mijloc de întărire națională, politică, morală și materială, prin urmare folositoare chiar și înaltei Porți. Această spre răspuns a celorlalte cereri prețind că cererea Unirii este o răscoală în contra Turciei. Unirea nu este o dorință nouă. Ea este prevăzută chiar prin Regulamentul Organic, și în unele privinți chiar și aplicată (art. 425-430). Unirea este înscrisă în inimile tuturor românilor. Ea s-a discutat în cursul de mai mulți ani de toată țara, de toată presa Europei. Dorința unirii a răsunat de la marginea a lumii pînă la celalaltă. Ea s-a primit cu acclamație de către alegătorii noștri, de către întreaga țară. Noi dorim unirea, pentru că: unirea dă țării, țării dă siguranță, siguranța dă încredere, încrederea dă suflet și zbor comerțului și civilizației. Dorim unirea pentru că nu mai voim să fim poporul discordiei între puteri rivale, nu voim să vedem legioane de candidați de domnie, nu voim ca domni să fie posesori cari se grăbesc a se folosi de scurtul termen al posesiei, pînă ce nu-l răstoarnă alt amator de domnie. Adversarii noștri ne numesc revoluționari, pentru că nu voim să conservăm starea de față și ce să conservăm? Ce să veclim? Demoralizația, corupția, nepotismul, impunitatea, nerușinarea vîlților? Unirea Principatelor este dorința tuturor claselor. Cine dintre noi n-a avut prijelul de a vedea bucuria și mulțumirea obținută de cite ori se cîntă Hora Unirii! Și cine nu știe că numai cîntiva amatori de domnie și micul număr al clienților lor mai combat astăzi dorința națională – Unirea Principatelor? Perite-se separatismul ca fumul minat de vîfor. [...]

CONSTANTIN HURMUZAKI, cuvîntare rostită în Adunarea ad-hoc a Moldovei, 7/19 octombrie, 1857

NICOLAE BALCESCU, scrisoare, 4 martie, 1850

„Singura temelie statornică a viitorului”

[...] Dar Unirea este singura temelie statornică a edificului viitorului nostru; fără dînsa, orice se va clădi va fi clădit pe nisip. Faceți, dar, ca banchetul de la Copou să se repete în fiecare țară, în fiecare sat, în fiecare cîmănuș; faceți să se manifeste neîncetat, în tot locul, sub toate formele și prin toate chipurile legale ceea ce este săpat în inima fiecărui adevărat român: dorința Unirii și a respectului suveranității naționale, care este scrisă în tratatele românilor și care le asigură dreptul de a-și da și însuși legi și de a lua pe șulul statului de unde vor. Strigătul: „Unirea Principatelor!” „Suveranitatea statului român!” să străbată munții, cîmpurile, văle și dealurile noastre, să umple aerul, să răsună pînă în unghiurile pămîntului cele mai departe, ca lumea întreagă să se încredințeze că Unirea este suflarea poporului român, că ea „este glasul României!” Libertatea, dragii mei, mai totdeauna se dobîndește cu luptă și chiar cînd e nedreptată, ca tot ce a sfînt, ea are fiinle ei și precum cel ce nu are conștiința nevinovăției sale nu cutează să-și atingă buzele de sîntul potir, osemine cel ce nu are conștiința dritului lui nu îndrăznește să-și însușească libertatea și să zică: „Eu sînt liber; iată ce voiesc!” Faceți dar să aibă toți românii conștiința driturilor lor, să deschiză toți ochii la lumina adevărului, ca să nu se spămînte de umbre, de amenințările ce vor căuta să le facă oamenii, cei năvăliți a intriga în principate, și străinele influențe inamice. Un popor aibă lumea întreagă în contra-i, de va voi în unanimitate să fie liber, va fi liber; cu atît mai cu seamă cînd mai toată lumea este cu dînsul. Astăzi conștiința noastră de român ne zice că o sosit timpul să arătăm cine sîntem: toți populi și mai tate puterile ne invită la o mare manifestație națională; pe terenul legalității, dar, avem dritul și datorita, avem puțina să îndrăznim noi. Capetele-n sus, români! Fiți cu curaj! Fiți de bronz și de fier! Fiți români! [...]

DIMITRIE BRĂTIANU, scrisoare din 11/23 Iunie, 1856

„Cel dintîi și cel mai important act politic”

Astăzi, chestiunea de zi, care preocupă neamul românesc, este Unirea Principatelor în unul și același stat, sub suzeranitatea Turciei, de cînt tratatul din Paris, prevăzînd necesitatea Unirii acestor țări și voința națiunii, stipulă într-unul din articolele sale ca să se întreprindă pentru aceasta; nu e înimă curat română care să se gîndească care e mediul cel mai bun prin care ar putea să-și manifeste dorința să în privința acestei Uniri; cel dintîi și cel mai important act politic care ar putea pune pe un drum mai sigur aceste țări. De la încheierea sus-zisului tratat, mai cu seamă scriitorii renumiți și publiciști însemnați tratoră această chestiune de viață a principatelor. Toți arătau foloasele ce decurg dintr-însa actul pentru pacea Apusului și a Orientului, cit și pentru România însăși. [...] Imprejurări fatale i se opuseră însă totdeauna la aceasta; așa cînd Mihail Bravul, la 1598, reuși a uni sub un singur sceptru nu numai amîndouă țările acestea, dar încă și Transilvania, trădarea veni să curme glorioasa sa viață pe cîmpul Turzii și opera unirii se descompuse cu moartea acestui erou. [...] Unirea acestor țări în unul și același stat se poate considera și judeca din două puncturi de vedere: folositoriu românilor pentru mîrirea lor ca neam; folositoriu Europei, ca stat puternic, care printr-însule voiește a stabili pacea Orientului. [...] Intîmplarea, providența sau pozițiunea geografică a acestor țări a făcut ca aceste îndoitte mari interese să armonizeze astfel între ele încît astăzi să aibă una și aceeași culoare și să nu se poată prezenta decît sub una și aceeași idee care este Unirea. Noi însă să le cercetăm pe fiecare în parte. Românii voiesc Unirea [...] fiindcă dînsa va aduce căderea privilegiilor unei caste ce făcuse din aceste țări vatra intrigilor, speculațiilor și trădărilor celor mai infame. Voiesc Unirea fiindcă ea va aduce o stabilitate și o ordine în treble statului, o siguranță în averea personală, o egalitate înaintea legilor și, în fine, va pune bariere aceluia viciu de corupțiune ce făcea ca copurile de justiție ale țării să speculeze pîinea sîracului și să o dea aceluia ce se

tocea și plîtea mai mult și mai bine. Românii voiesc Unirea fiindcă dînsa va face țria statului; în loc de două liste civile vom avea una; în loc de două ministereuri va fi numai unul; în loc de cheltuielile ruinătoare a două guverne diferite se va pune în lucrare un sistem bun de contabilitate regulată care va ține cont de banii statului și va opri hăpîrile ce se făceau(pînă acum de chiar șefii și oamenii guvernului. În modul acesta, statul va înflori și va deveni tare înăuntru și respectat în afară. Cinci milioane de locuitori legați prin rudenția de singe și naționalitate vor putea avea o armie destul de puternică spre a-și apăra teritoriul lor de năvălirile din afară, vor putea ridica cetăți pe malurile Dunării, porturi pe țării Mării Negre, de unde vor pleca bandierele naționale spre a merge în porturile străine să ducă avuțiile țării. Drumurile de fier vor putea porcurge în lat și în lung în aceste principate; riurile se vor canaliza și comerțul, viața unu stat, se va dezvolta; astfel, aceste țări vor putea să-și ia locul între celelalte state ale Europei civilizate. Prin aceasta avuția va crește, și prin avuție puterea statului se va mări. Țara romînului va fi respectată în afară și reprezentată la curțile Europei așa cum merită; iară romînul, departe de a mai călca pe țărîmurii străine, ca pînă acum, cu fruntea umilită, el va putea-o ținea în sus și zice cu mîndrie: „Acum am și eu o patrie ce merită să-și poarte numele”. [...] Speranță în dreptatea chestiunii noastre, speranță în buna-voința puterilor garante, speranță în noi înșine, și Unirea Principatelor se va face; ea va trage după sine și domni stăpîn cu drepturi ereditare, un guvern constituțional, o Cameră aleasă din toate clasele societății, și astfel vom putea zice atunci că România, țara prin unire înăuntru și în afară, a intrat pe drumul împus de legea progresului și-și va împlini misiunea ce fiecare stat este destinat de providență să aibă în lume. GEORGE BUSUECEANU, articol apărut în ziarul „Tim-pul”, 11 martie, 1857

„Triumful unui principiu mintuitor”

Voința nației, prin legiuitile sale organe, Adunările naționale electivă din Iași și București, ne-au ales domn al Moldovei și al Țării Românești. Acest mare act național, sfîrșit prin unanimitatea voturilor amîndurora adunărilor, a unit tronurile lui Ștefan cel Mare și al lui Mihail Viteazul. În ochii noștri, acest act este triumful unui principiu mintuitor, ce face să bată inimile tuturor românilor: frăția-românească. Sîndu-ne pe tron cu numele de Alexandru Ioan I, mîndru și fericit de a vedea numele nostru înscris în rîndul domnilor Țării Românești, cea dintîi datorie a noastră este de a ne adresa către voi, iubiiților compatrioți din Țara Românească, de a vă ura pace și fericire și de a vă spune care sînt cugătăriile și țîntirile noastre. Înainte de a ne sui pe tronul Țării Românești, noi în fața Adunării, am făcut următorul jurămînt: „Jur, în numele prea sfîntei treimi și în fața țării, că voi păzi cu sfîntenie drepturile și interesele Principatelor Unite; că în toată domnia mea voi privilegia la respectarea legilor pentru toți și în toate și că nu voi avea înaintea ochilor mei decît binele și fericirea nației române. Așa Dumnezeu și compatrioții mei să-mi fie întru ajutor”. Linia noastră de purtare în oblauduirea Țării Românești nu o putem mai bine arăta decît întrebîndu-ne aceleși cuvînte ce am rostit la suirea noastră pe tronul Moldovei: „Vom fi domni constituționali, vom respecta toate drepturile Adunării electivă și toate sfîrșirile noastre vor avea de țel dezvoltarea nărilor instituții ce ne-au recunoscut Europa și adevărata și temeinică punere în lucrare a reformelor, ce sînt menite de a introduce în societatea noastră marile principii ale staturilor moderne. Pentru ca aceste mari reforme să aibă drept rezultat fericirea obtească, noi sfătui și îndemnăm pe toți compatrioții noștri, de orice stare și condiție, ca să uite dezbinările și urile trecute. Numai pacea dintre noi, numai iubirea între fiii aceleiași țări și nații, numai o deplină armonie între toate clasele societății, intrîndu-se așa toate puterile, poate să ne întărească, și așa și guvernămîntul și poporul, mină în mină, să ridicăm patria noastră din căderea în care au adus-o nenorocitele întîmplări ale trecutului. Misia noastră, deși frumoasă, este foarte grea! Noi nu vom putea-o împlini decît dacă vom avea îmbrățișarea sinceră și sprijînul puternic al compatrioților noștri, toate zilele noastre vor fi întrebunătate în chip de a le merita și dobîndi. Noi facem un apel la patriotismul, rîvna și activitatea funcționarilor publici, cari sînt legiuitile organe ale guvernămîntului în relațiile sale cu particularii. Legile căzuseră în părăsire, și cu dînsule toate puterile ocîrmuirii. Legile trebuie să se reobîndească toată autoritatea. Puterea executivă, avînd a fi în vîitor organul legalității cei mai stricte, trebuie dar să fie tare și respectat de toți. Trebuie ca, în vîitor, fiecare cetățean fărăosebire să fie apărut în onoarea, în viața și în averea sa. Aceste mari bunuri sînt încredințate ocîrmuirii autorităților publice. Precum, dar, vom avea de bucurie a căuța și a răsplăți toate meritele, tot devotamentul, tot serviciul onorabil al funcționarilor mari și mici, tot așa guvernămîntul nostru este nestrămutat, hotărît de a pedepsi fără cruțămînt și cu toată asprimea legilor toată călcarea de lege. Aceasta este profesia noastră de credință ce o adresăm Țării Românești, întocmai precum am adresat-o și Moldoviei. Ea arată toată mîrirea și greutatea misiiei ce ne este încredințată de către voința națională. Vom avea însă curajul de a o primi și energia de a o împlini, căci ne rezemăm pe concursul înțelept și patriotic al unui popor ce voiește a se regenera și a se face vrednic de mîrirea numelui său de: nație română. Tutoor compatrioților noștri le trimitem domnește și frățește toate noastre urări, și Dumnezeu să binecuvînteze Principatele Unite”. ALEXANDRU IOAN CUZA, proclamație către țară, 8/20 februarie, 1859

„Interesul vital al patriei”

Țelul politic al „Stelei Dunării” este de a ținea pre publicul român într-o cunoștință lămurită și continuă nu numai despre împlînirile cele mai importante ale zilei, dar totodată și despre spiritul și tendințele marilor luptători. Acest jurnal este „Steaua Dunării Române”; prin urmare, politica sa nu poate să fie decît politica seculară a românilor, politica națională – care spre onoarea publiciștilor noștri – se urmează și se sprijină de întreaga presă românească cu mai mult sau mai puțin talent, însă fără excepție, și cu aceeași neobosită rîvna și căldura patriotim, politică care se rezumă în aceste cuvînte: autonomia principatelor, Unirea Principatelor [...]. Dar recunoștința noastră este de mai înainte clăștigată ori-căreia Puterii, ce la vîitoare pace va apăra mai cu energie, mai cu nepărtinire, mai cu neinteres exclusiv driturile patriei noastre și va străni ca de cătră marea Aeropagiul al Europei să se hotărască în sfîrșit soarta politică a românilor într-un chip statornic și conform legilor sintei dreptăți și respectului naționalității. Un popol omogen de cinci milioane – înțelegem numai populația imbelor Principate – ce seceoli întregi și prin atite catastrofe și-au păstrat existența și istoria, poporul român poate și trebuie ca odată să trăiască cu însuși viața sa națională, prin singura păstrare a legăturilor seculare cu inalta Poartă și sub singura protecție colectivă a Europei, care ni s-au recunoscut de către toate puterile adunate la conferințele din Viena. Numai această protecție este dorită de romîni: singur ră ea va răspunde la interesul nației noastre, la interesul fiecăreia puteri îndeosebi, la interesul Europei. Unirea Principatelor a fost visul de aur, țelul isprăvilor a marilor bărboși ai României, a lui Iancu Huniada ca și a lui Ștefan cel Mare, ca și a lui Mihail Viteazul, a lui Vasile Vodă, ca și a lui Matei Băsarab. [...] Unirea Principatelor este dar dorința vie și logică a marii majorități a românilor [...]. MIHAIL KOGĂLNICEANU, articol apărut în ziarul „Steaua Dunării”, 1 octombrie 1855

„Cel dintîi și cel mai important act politic”

Astăzi, chestiunea de zi, care preocupă neamul românesc, este Unirea Principatelor în unul și același stat, sub suzeranitatea Turciei, de cînt tratatul din Paris, prevăzînd necesitatea Unirii acestor țări și voința națiunii, stipulă într-unul din articolele sale ca să se întreprindă pentru aceasta; nu e înimă curat română care să se gîndească care e mediul cel mai bun prin care ar putea să-și manifeste dorința să în privința acestei Uniri; cel dintîi și cel mai important act politic care ar putea pune pe un drum mai sigur aceste țări. De la încheierea sus-zisului tratat, mai cu seamă scriitorii renumiți și publiciști însemnați tratoră această chestiune de viață a principatelor. Toți arătau foloasele ce decurg dintr-însa actul pentru pacea Apusului și a Orientului, cit și pentru România însăși. [...] Imprejurări fatale i se opuseră însă totdeauna la aceasta; așa cînd Mihail Bravul, la 1598, reuși a uni sub un singur sceptru nu numai amîndouă țările acestea, dar încă și Transilvania, trădarea veni să curme glorioasa sa viață pe cîmpul Turzii și opera unirii se descompuse cu moartea acestui erou. [...] Unirea acestor țări în unul și același stat se poate considera și judeca din două puncturi de vedere: folositoriu românilor pentru mîrirea lor ca neam; folositoriu Europei, ca stat puternic, care printr-însule voiește a stabili pacea Orientului. [...] Intîmplarea, providența sau pozițiunea geografică a acestor țări a făcut ca aceste îndoitte mari interese să armonizeze astfel între ele încît astăzi să aibă una și aceeași culoare și să nu se poată prezenta decît sub una și aceeași idee care este Unirea. Noi însă să le cercetăm pe fiecare în parte. Românii voiesc Unirea [...] fiindcă dînsa va aduce căderea privilegiilor unei caste ce făcuse din aceste țări vatra intrigilor, speculațiilor și trădărilor celor mai infame. Voiesc Unirea fiindcă ea va aduce o stabilitate și o ordine în treble statului, o siguranță în averea personală, o egalitate înaintea legilor și, în fine, va pune bariere aceluia viciu de corupțiune ce făcea ca copurile de justiție ale țării să speculeze pîinea sîracului și să o dea aceluia ce se

UNIȚI SÎNTEM ȘI FI-VOM PE VECIE ÎNFLĂCĂRAȚI DE DRAGOSTEA DE ȚARĂ

„I-a revenit Partidului Comunist marea cinste, misiunea revoluționară de a infăptui aceste idealuri și năzuințe ale maselor populare din perioada Unirii. În condițiile socialismului, aspirațiile de libertate, de dreptate socială și națională, de independență au putut fi infăptuite, asigurând întregului popor o viață nouă și demnă“.

NICOLAE CEAUȘESCU

În fiecare an, la 24 ianuarie, sărbătorim momentul solemn în care Moldova s-a alipit Țării Românești, ultima treaptă hotărâtoare înainte de Marea Unire de la 1918. Sărbătorim o zi (ziua în care poporul și-a spus răscăpat cuvântul și și-a impus voința, pentru că Unirea aceasta, ca și unirea de mai târziu a Transilvaniei cu patria mamă, nu au fost rezultatul unor simple înțelegeri între marile puteri ale timpului, ci fapte de voință ale poporului român), dar totodată ne îndreptăm gândul spre toate luptele purtate, de-a lungul secolelor, pentru realizarea acestui vis care ne-a însoțit istoria.

În anii noștri, azi de împliniri fără seamăn, idealul unirii, care continuă să genereze în sufletul întregului nostru popor profunde sentimente de demnitate și mândrie națională, a căpătat sensuri și valențe noi. Trăim într-o patrie comună, în spațiul vechii Dacii, într-un stat care și-a asigurat, prin unire, independența și forța. Pentru noi, oamenii României de azi, ideea de unire a evocă pe cea de unitate. Români, maghiari, germani, de alte naționalități, locuitorii României socialiste învață și muncesc într-o unitate de gând și ideal pentru ridicarea patriei comune pe noi culmi de progres și civilizație.

Oglinzind a aspirațiilor de secole, împlinite de întregul nostru popor, strins unit în jurul partidului, al secretarului său general, este întreaga țară de azi. Patria prosperă, frumoasă și liberă, operă a aceluiași popor care a știut să lupte pentru a o săpini întreaga. Astăzi, în zi de sărbătoare, vă propunem un scurt popas în cele două cetăți care au trăit cu incandescență Unirea din 1859. Cele două orașe care au intrat în istorie drept Capitalele Unirii, Iașiul — vechiul centru de reședință al Moldovei, și Bucureștiul — cetatea de seamă a Țării Românești care, prin actul Unirii, a devenit capitala principatelor unite. Titlu pe care istoria avea să i-l schimbe, pentru totdeauna, în Capitala României.

Privită de pe terasa complexului „Traian“, Piața Unirii de astăzi te impresionează prin simplitatea și monumentalitatea ei. Marele mozaic înfățișând lupta lui Dragoș cu bourul dar mai ales grupul statuar „Alexandru Ioan Cuza“ au intrat în conștiința ieșenilor ca un simbol al ființei zile. Fiericid binefacerea pentru cinstirea istoriei acestui neam sunt monumentele sale. În piatră, în marmură, în bronz, în sulfet. Permanența comunicării cu țara ce ne-au lăsat mai valom în înțelesul stăruie în monumentele noastre. Și primul gând care te întâmpină privindu-le este acela de a păstra din trecut focul și nu cenușa.

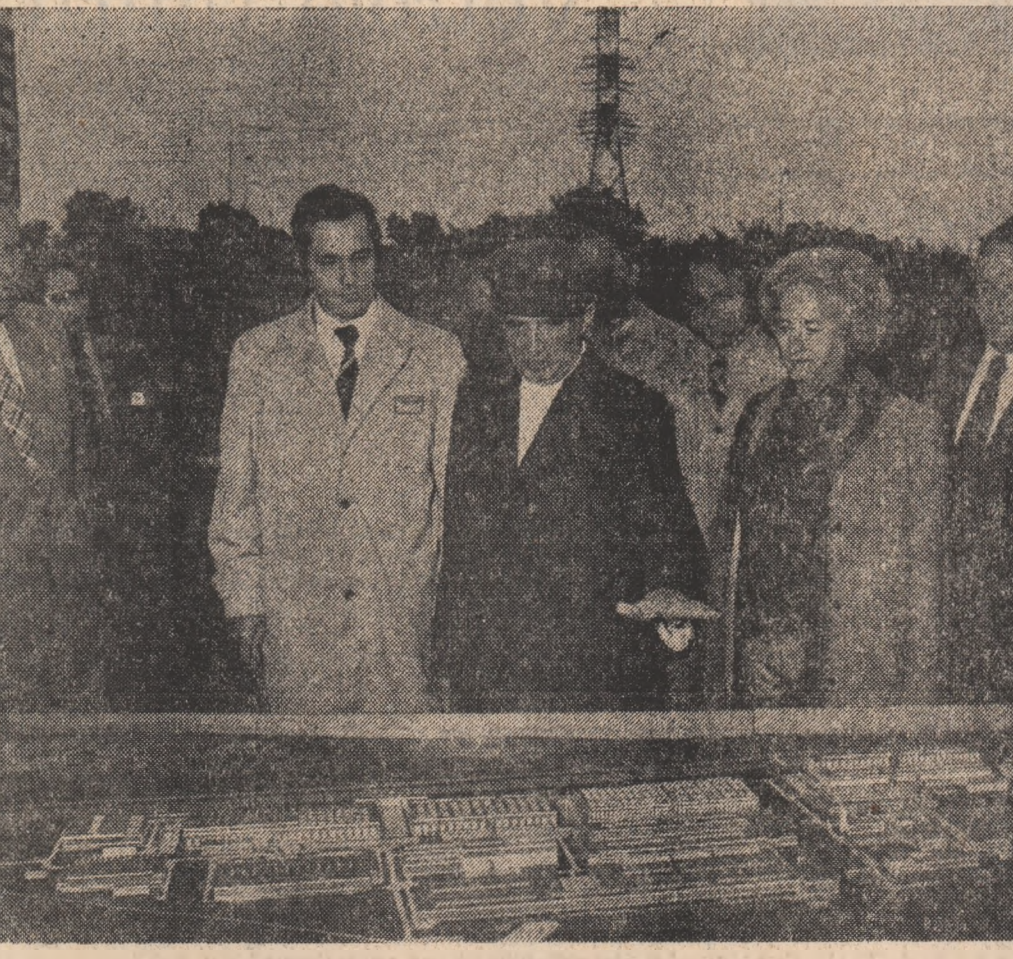
Ce ca și fi fost pe aceste locuri? Documentele arheologice ne duc până departe în neolitic. Au fost descoperite aici 14 cuptoare ale olarilor de atunci. Pământul căpăta forma visului. Vistul forte sufletului. Până târziu în erul mediu profesia aceasta s-a conservat în acest spațiu. Oare de acești meșteri anonimi moștenim dorința de a ne autodepăși, de a avea o conștiință trecută? De a fi patrioți și modelatori ai conștiinței de astăzi?

Privită de pe terasa complexului „Traian“, Piața Unirii de astăzi te impresionează prin simplitatea și monumentalitatea ei. Marele mozaic înfățișând lupta lui Dragoș cu bourul dar mai ales grupul statuar „Alexandru Ioan Cuza“ au intrat în conștiința ieșenilor ca un simbol al ființei zile. Fiericid binefacerea pentru cinstirea istoriei acestui neam sunt monumentele sale. În piatră, în marmură, în bronz, în sulfet. Permanența comunicării cu țara ce ne-au lăsat mai valom în înțelesul stăruie în monumentele noastre. Și primul gând care te întâmpină privindu-le este acela de a păstra din trecut focul și nu cenușa.

Privită de pe terasa complexului „Traian“, Piața Unirii de astăzi te impresionează prin simplitatea și monumentalitatea ei. Marele mozaic înfățișând lupta lui Dragoș cu bourul dar mai ales grupul statuar „Alexandru Ioan Cuza“ au intrat în conștiința ieșenilor ca un simbol al ființei zile. Fiericid binefacerea pentru cinstirea istoriei acestui neam sunt monumentele sale. În piatră, în marmură, în bronz, în sulfet. Permanența comunicării cu țara ce ne-au lăsat mai valom în înțelesul stăruie în monumentele noastre. Și primul gând care te întâmpină privindu-le este acela de a păstra din trecut focul și nu cenușa.

Privită de pe terasa complexului „Traian“, Piața Unirii de astăzi te impresionează prin simplitatea și monumentalitatea ei. Marele mozaic înfățișând lupta lui Dragoș cu bourul dar mai ales grupul statuar „Alexandru Ioan Cuza“ au intrat în conștiința ieșenilor ca un simbol al ființei zile. Fiericid binefacerea pentru cinstirea istoriei acestui neam sunt monumentele sale. În piatră, în marmură, în bronz, în sulfet. Permanența comunicării cu țara ce ne-au lăsat mai valom în înțelesul stăruie în monumentele noastre. Și primul gând care te întâmpină privindu-le este acela de a păstra din trecut focul și nu cenușa.

Privită de pe terasa complexului „Traian“, Piața Unirii de astăzi te impresionează prin simplitatea și monumentalitatea ei. Marele mozaic înfățișând lupta lui Dragoș cu bourul dar mai ales grupul statuar „Alexandru Ioan Cuza“ au intrat în conștiința ieșenilor ca un simbol al ființei zile. Fiericid binefacerea pentru cinstirea istoriei acestui neam sunt monumentele sale. În piatră, în marmură, în bronz, în sulfet. Permanența comunicării cu țara ce ne-au lăsat mai valom în înțelesul stăruie în monumentele noastre. Și primul gând care te întâmpină privindu-le este acela de a păstra din trecut focul și nu cenușa.

Trăim într-o epocă de profunde renasteri sociale și cotele acestei renasteri planare se măsoară în lașul zilelor noastre prin fapte ce dimensionează istoria contemporană a patriei. Făuritori de istorie nouă, cu gândul la fărâșurile și scrierile de istorie trecută, ieșenii doresc, cu încredere și optimism, zi de zi prin ceea ce fac adăruir de necontestat al României — devenim.

Nu împlinirea a făcut ca Iașul să fie orașul Unirii, nu întâmpinarea a făcut ca aici patria să fie înțeleasă cum spune cronocorul — „Locul dară acesta unde stă acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia cum și tot Ardealul cu Maramorșul și cu Țara Olteului.“ Un resort lăuntric, mai frumos și mai puternic decât toate dragostea de patrie — aceasta este singurul răspuns la toate cite au fost să se întimpe în orașul cu șapte coline, un răspuns al permanenței și devotării spiritualității românești.

Trăim într-o epocă de profunde renasteri sociale și cotele acestei renasteri planare se măsoară în lașul zilelor noastre prin fapte ce dimensionează istoria contemporană a patriei. Făuritori de istorie nouă, cu gândul la fărâșurile și scrierile de istorie trecută, ieșenii doresc, cu încredere și optimism, zi de zi prin ceea ce fac adăruir de necontestat al României — devenim.

Nu împlinirea a făcut ca Iașul să fie orașul Unirii, nu întâmpinarea a făcut ca aici patria să fie înțeleasă cum spune cronocorul — „Locul dară acesta unde stă acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia cum și tot Ardealul cu Maramorșul și cu Țara Olteului.“ Un resort lăuntric, mai frumos și mai puternic decât toate dragostea de patrie — aceasta este singurul răspuns la toate cite au fost să se întimpe în orașul cu șapte coline, un răspuns al permanenței și devotării spiritualității românești.

Trăim într-o epocă de profunde renasteri sociale și cotele acestei renasteri planare se măsoară în lașul zilelor noastre prin fapte ce dimensionează istoria contemporană a patriei. Făuritori de istorie nouă, cu gândul la fărâșurile și scrierile de istorie trecută, ieșenii doresc, cu încredere și optimism, zi de zi prin ceea ce fac adăruir de necontestat al României — devenim.

Nu împlinirea a făcut ca Iașul să fie orașul Unirii, nu întâmpinarea a făcut ca aici patria să fie înțeleasă cum spune cronocorul — „Locul dară acesta unde stă acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia cum și tot Ardealul cu Maramorșul și cu Țara Olteului.“ Un resort lăuntric, mai frumos și mai puternic decât toate dragostea de patrie — aceasta este singurul răspuns la toate cite au fost să se întimpe în orașul cu șapte coline, un răspuns al permanenței și devotării spiritualității românești.

Trăim într-o epocă de profunde renasteri sociale și cotele acestei renasteri planare se măsoară în lașul zilelor noastre prin fapte ce dimensionează istoria contemporană a patriei. Făuritori de istorie nouă, cu gândul la fărâșurile și scrierile de istorie trecută, ieșenii doresc, cu încredere și optimism, zi de zi prin ceea ce fac adăruir de necontestat al României — devenim.

Nu împlinirea a făcut ca Iașul să fie orașul Unirii, nu întâmpinarea a făcut ca aici patria să fie înțeleasă cum spune cronocorul — „Locul dară acesta unde stă acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia cum și tot Ardealul cu Maramorșul și cu Țara Olteului.“ Un resort lăuntric, mai frumos și mai puternic decât toate dragostea de patrie — aceasta este singurul răspuns la toate cite au fost să se întimpe în orașul cu șapte coline, un răspuns al permanenței și devotării spiritualității românești.

Trăim într-o epocă de profunde renasteri sociale și cotele acestei renasteri planare se măsoară în lașul zilelor noastre prin fapte ce dimensionează istoria contemporană a patriei. Făuritori de istorie nouă, cu gândul la fărâșurile și scrierile de istorie trecută, ieșenii doresc, cu încredere și optimism, zi de zi prin ceea ce fac adăruir de necontestat al României — devenim.

Nu împlinirea a făcut ca Iașul să fie orașul Unirii, nu întâmpinarea a făcut ca aici patria să fie înțeleasă cum spune cronocorul — „Locul dară acesta unde stă acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia cum și tot Ardealul cu Maramorșul și cu Țara Olteului.“ Un resort lăuntric, mai frumos și mai puternic decât toate dragostea de patrie — aceasta este singurul răspuns la toate cite au fost să se întimpe în orașul cu șapte coline, un răspuns al permanenței și devotării spiritualității românești.

UN CENTRU DE LUMINĂ

Căutând ecurile zilei de acum cinci sferturi de secol, încercând să aflăm cum arăta Bucureștiul acelor clipe, ne-am oprit îndelung asupra documentelor expuse în sălile Muzeului de istorie a Municipiului București. Fotografii premii ne înfățișează străzi inundate de un ideal de nedescris. Ziarele — scrise într-un stil alert, trădează emoția gazetarilor ca și a cititorilor, conectați cu toții la istoricul eveniment pe care capitala Bucureștilor îl trăia cu intensitate. Dar, ceea ce impresionează poate și mai mult decât aceste dovezile ale felului în care au întâmpinat bucureștenii ziua de 24 ianuarie este multitudinea documentelor care atestă — cu ani înainte de 1859 — neamurile și neînțeleptele mișcări, manifestări de stradă, intruniri, prin care locuitorii cetății de pe Dimbovița își susțineau credința în unire. Iată, de pildă, o scrisoare adresată de comisarul Austriei din cadrul Comisiei puterilor garante de la București, cancelarului Austriei la 26 martie 1857: „Partida Unirii de aici depune eforturi pentru a-și stringe forțele și a le diversifica. Centrul acestei țări trebuie considerat de aici. Ca ocazia recentei alegeri a Președintelui și a celor patru vicepreședinți ai noului centru (Partida Unirii), aceste funcții au revenit în mod exclusiv unor indivizi care în timpul revoluției din Valahia, din anul 1848, au jucat un rol însemnat“.

Ziarele care apar în București difuzează cu o admirabilă constanță știri despre toate manifestările în care se susține

ideea de unire, creează în Capitală o stare de spirit de mare erudație în jurul realizării modelului ideal. Parcurgem articole cuprinse în „Seculului“ sau în „Concordia“, în 1857, pe cele publicate de „Naționalul“ în 1858, citim cu emoție Convențiile pentru organizarea Principatelor Dunărene Moldova și Valakia — multiplicată de suplimentul „diarului Românul“ în 27 septembrie 1858... În fața altor documente care atestă conștientizarea și pregătirea pentru unirea în Unire și forța cu care au luptat de-a lungul secolelor, și mai cu seamă în 1848, pentru a-și impune idealul nu putem decât să cinstim și să recitim cu pioșenie cuvintele lui Mihail Kogălniceanu, care la 1 octombrie 1859 considera că Bucureștiul își merită cu prisosință titlul de Capitală. „Orasul București este de seculi făcut pentru ca să fie Capitala României. Născut, în nici un alt oras al României nu există un centru de lumină mai mare, un popor cu aspirații mai naționale și mai liberale în spirit public mai nestăruit“.

În cei 125 de ani care s-au scurs de la înfăptuirea Unirii Moldovei cu Muntenia, Bucureștiul a continuat să-și păstreze cu cinste menirea de Capitală. Locuitorii săi s-au aflat mereu în primele rânduri pentru asigurarea independenței ființei naționale, iar mai târziu, în anii conștiinței socialiste, cu gând să-și confere prin muncă și devotament, fără prețel — strălucirea binemerită de capitala unei țări demne și libere, iubitoare de pace și progres.

În zilele de 22 și 23 ianuarie 1859, o mare de oameni inconjură Dealul Mitropoliei, locul în care își lina sediul. Camera muntenească și cea a țării au seriat și negustori bucureșteni, mulți dintre ei participând la revoluția din 1848 sau chiar la cea din 1821, împreună cu mii de țărani din satele din jurul Capitalei, veniseră să-și afirme dorința ce li însușeau — unirea Munteniei cu Moldova sub un singur domnitor și înfăptuirea unor reforme democratice. Sub prezența maselor, majoritatea conservatoare a Adunării a trebuit să admită casarea actelor neregulate din urele județe și — în dimineața zilei de 24 ianuarie — să accepte soluția propusă de către partida națională de a-și alege ca

LOCUL UNDE POPORUL ȘI-A IMPUS VREREA

domn al Țării Românești pe popășul domn al Moldovei — Alexandru Ioan Cuza. „O seamă dintre acești deputați (se alegea în ziua de 24 ianuarie, după alegerea celor mai vechi timpuri și pînă azi de Constantin C. Giurescu, și Dinu C. Giurescu), au mărșăluit deasfeli consuliului austriac Eder, chiar în seara zilei de 24 ianuarie, după alegerea, că dacă nu intervenea soluția Cuza, erau conșinși că n-ar fi părșit în viață sala de ședințe“. Ait de mare a fost patima pșud de bucureșteni în triumful ideii de unire.

Locurile pe care s-au petrecut, acum 125 de ani, aceste evenimente, sînt cunoscute astăzi sub numele de Piața Unirii. Clădirea Marii Adunări Naționale (fostul sediu al ședințelor Co-

CLIPLELE ÎNALTE ALE PODULUI MOGOȘOAIEI

Intii a sosit o circulară semnată de ministrul de interne. Apoi, vorbele ei au fost răspîndite printre mulțimea de oameni care se adunaseră în jurul podului. Textul publicat în ziar începea cu aceste vorbe: „Fraților! Principalele noastre este sublim, ne scrie fratele Rosetti!“ Era ierăscă, așadar, frenența ce a cuprins Bucureștii cei alți de iubitori de frumos în preajma momentului soșirii lui Cuza în orașul ce fusese desemnat drept capitală a celor două provincii înfrărite prin voința poporului. Scriitorul Nicolae Filimon descrie cu minșie atmosfera. „Piața Teatrului Național era ornată cu piramide de brazi verzi, printre care erau așezate în formă de mozaic miriade de candele pline cu oliu de mai multe culori, lei-colea se vedeau jalnice obelisce egiptene impozante cu trofee și însemne militare; pe balconul teatrului era deșus un cadavru colosal, pe care erau susținți președintele nostru domnitor, înconjurat de dimișități: Justiția, Abundința și Gloria; iar mai jos, acelia și zimorul bécadate într-un singur

VOCAȚIA CITITORII

locuri, denumite, apoi (în concordanță cu înfățișarea lor) mahalale. Gria pentru aspectul Capitalei se vedește, așadar, cu alit mai mult în felul în care se prezintă astăzi privitorului Drumul Tuberei sau Balta Albă, Militarii sau Pandelimon, Crîngarii sau Aviatori, Berceii sau Bucureștii Noi. Calea Victoriei se simte concuroată (și, cu toată dragostea ce i-o purtăm, se dovedește chiar a fi întrecută adesea în frumusețe) de noi și noi arere prin care orașul zilelor de astăzi respiră îndrăznelă și rafinament. Bulevardul I Mai, Calea 13 Septembrie, Bulevardul Cantemir și cel al Pionierilor, Calea Criștei sau cea a Moșilor, Șoseaua Ștefan cel Mare sau Mihai Bravu, Giurgiului sau Oltenitei reprezintă tot atitea puncte de reper pentru o adevărată capitală a întinerii urbane, o probă de noi și noi arere în vedere, de necontestat, puterea de a clădi și a înnoi a locuitorilor săi.

O țară liberă și unită — cum este cea a noastră — se recomanda, înainte de orice, prin capitala sa. România a aflat în Bucureștii orașul capabil să dea măsura uriașului efort de înfrumusețare și îndăurire a întregii țări.

spățiu. Palatele publice erau asemenea frumos impozante, iar casele particulare, situate pe strada Mogoșoaiei, se distingeau foarte mult prin ferestrele lor tapetate cu saluri scumpe, ghirlandă de flori și desemnuri mitologice aluzive la unirea țării și gloria domnitorului; trăsuri elegante străbăteau calea în toate direcțiunile, și, prin uțelea alerțării, dau frumoaselor dame ce se plimbau într-însele un aspect eric și incitant“. Animația pe care o cunoștea în acele clipe cea mai însemnată și mai încredințată de istorie strădă a Bucureștilor este de inchipuit și de înțeles. Bucuria — și nu tristetea — adună oamenii laolaltă. Oamenii se string pentru a se veseli împreună, pentru că, de plins, fiecare preferă să plîngă în singurătate. „În fine — continuă Filimon —, careta domnitorului se arată în mijlocul unui escadron de cavalerie; suveranul românilor, mișcat foarte mult de entuziasma primirei ce i se făcea, salută poporul cu un zîmbet plin de bunădinte, ridicînd cteodată capul în sus, ca să mulțamească oentilelor

doamne ce făceau să plouă în tăsură buchele compuse din cele mai frumoase flori și coltumbel albe unite prin ledături de panglică roșii. După trăsura domnitorului veneau ministrii și mai multe căpetenii militare ce se distingeau în memorabilele zile de 23-24 ianuarie. Podul Mogoșoaiei — arteră căreia, mai târziu, edilii i-au spus, într-un moment de inspirație, Calea Victoriei — reprezintă pentru orice bucureștean sau chiar ocazional vizitator al Capitalei și acum — ca și acum — spațiul ce știe cel mai bine și mai cald să eroce marile momente cărora Bucureștii le-au fost martori și părtași. Între aceste momente, soșirea lui Cuza — trimisul înșuși al Unirii — se distinge prin entuziasm și încadrătura de speranță.

Astăzi chiar — cînd Calea Victoriei s-a înnoit (rămînînd, însă, în mare, fidelă ideilor din acele zile primii și talentații ei clăditori) — această zonă a Capitalei tot centrul cel adevărat al Bucureștilor rămîne. Tot loc de bucurie a privirii. Din vreme în vreme, cînd taurerie prinde a trece de cumpăna sa, cînd iarna polieste asfalt și acoperșurile clădirilor, pe la vremea cînd tremură neauna dimineții, cei îndrăgostiți de marea istorie și adinc ascultorii ai zvonurilor ce vin dinspre clipele de înalt ale amintirii noastre pot auzi, ușor, tropotul căleștii lui Vodă Cuza, trecînd ca un abur peste cele mai dragi aduceri aminte.

Pagină realizată de MONICA ZVIRJINȘCHI, DAN MUCENIC, CĂTĂLIN BORDEIANU

În frunte cu Bărbatul ce ne-a redat mândria Uniți cu toții de-a aceeași iubire: România

FIERBINTE TIMP

Se deșteaptă-n strune de vioară
Dulci balade, hore de-nfrățire ;
Se-ntregesc rostirile-ntr-o Tară,
Milcovul vorbește-n vad : UNIRE.

De la Iași la București răsună
Voci reverberate sub ninsoare :
Hai să dăm din nou mină cu mină !
Hai să înflorim, e sărbătoare !

Se deschid corolele-mpinirii,
Sub stindardele de glorie, tricolore,
Ard în noi făclile Unirii
Și-i fierbinte timpul iar în ore.

NICOLAE ROTARU

NEPIERITOARELE PORUNCI

Ne știe cerul și ne știe frunza
Pe pământ, sub pământ, la plug ori în forum
Ne-a scris Mihai pe frunte tabla legii
Pro unione omnium romanorum*.)

Cuza, Lucaciu, tatăl meu și griul
Pe pământ, sub pământ, la plug ori în forum
Nu există for mai mare decât plugul
Pro unione omnium romanorum

Munți se vor petrece, stele și hrisoave
Pe pământ, sub pământ, la plug ori în forum
Și ochii mei în ochii pruncilor
Pro unione omnium romanorum

*) Cuvinte scrise de marele memorialist Vasile Lucaciu
deasupra intrării casei sale.

ION BURNAR

MOLDOVA ȘI MUNTENIA 1859

Le iese-n cale o formă cu umeri de Carpați
E-așa bucurie c-au-nflorit priviri...
Și stinjenii pe morminte de eroi
Iar din fântini de gînd scot ciuturile-mpiniri...

Ca dimineața scaldată de esențe
Erau surorile purtind la cîngătoare,
Însemnul veșniciei și tricolorul sfînt
Venind cu demnitate la marea sărbătoare

Cînd soarele-a văzut viorile cîntînd
În suflute de frați din bulb a revărsat pe plai
Lumină să-nflorească străbunele dorinți
O patrie cu hotare de datini și grai.

VIORICA NANIA

ROSTIREA UNUI ADEVĂR

M-am născut în Oltenia,
în marginea unui oraș de
cîmpie. Neavînd destul pen-
tru a cădători în vremea
aceea am cunoscut Moldova
prin muzică, prin cîntăci
și prin Eminescu. Fiecare
autoritate a celui care a ră-
mas neapărat în deodălmă
premie a ajuns să-mi fixeze
legile, reprezentările. Îmi
amintesc cum disprețuiam
pînă și iarbă arsă de soare,
care nu semăna ierburilor
înalte și ucede pe care mă
faceam să le simt pozitive
lui, cum îmi păreau inco-
mozi oamenii cu mișcări
rapide de lingă mine față
de majoritatea chipurilor de
o calmitate nelumească te-
jite de sub pana lui Emi-
nescu. Genul poetic al bu-
covineanului din România
de pretutindeni a ajuns, da-
torită primitivismului cu
care îl citeam, să mă în-
străneze, proiectînd deasupra,
ca un Olimp, Bucovina.

La istoria Moldovei am
ajuns greu, începînd cu
altă denaturare, văzînd în-

treaga istorie națională prin
demnia lui Mihai Viteazul.
Evident, și Unirea din 1859,
măsură a luptei pașoptiști-
lor, am văzut-o prin figura
lui Nicolae Bălcescu, care,
la 29 noiembrie 1852, murise
la Palermo.

Nu sînt adept al concep-
țiilor istorice exagerate, ori-
cît de profitabile ar fi. Ni-
mic nu mi se pare mai pro-
fitabil decît adevărul. Spun,
deci, că nu am găsit în is-
toria celor două țări româ-
ne trăsături ale unei vieți
care să le deosebască esen-
țial, semn că niciodată
ceea ce este unic nu poate fi
reprezentat prin părțile lui,
dacă este ignorat întregul.

24 ianuarie este primul
pas către unirea de azi a
românilor, este de-felul prin
care patria a trecut spre
prezent. Abia ca întreaga
noastră istorie, unirea de la
1859 consfințește erasmul
inteligent al acestui popor.

AURELIAN TITU
DUMITRESCU

HORA UNIRII

Hai să dăm mină cu mină
Cei cu inimă română
Să-nvîrtim hora frăției
Pe pămîntul României.

Noi avem aceeași temă
Măi muntene, moldovene,
Fraților de peste munte
Străvilani cu doruri multe.

Limba dulce românească
Din străbuni în fii trăiască
Pentru-a spune cu cînstire
Visul demn de împlinire.

Sîntem țară în Unire
Tot românul azi o știe
Și maghiarul și germanul
Toți ce-i sîntem riul, ramul.

Fie lume cît de largă
România ne e dragă
Fie greul cît de greu
Noi vom fi aici mereu.

Haideti toți în fapta țării
Din Carpați în pragul Mării
Să-i clădim în demnitate
Vis de aur, zări curate.

Și să-nțindem hora iară
Pentru viața planetară
În lume să nu mai fie
Decît pace și unire.

MIHAI BĂRBULESCU

24 IANUARIE

O zi ca un crin aprins în veșnicie —
lingă flacăra blindă
chipurile noastre,
inimile niciodată stinse.
Ne lăsam niși împăcați,
trecem tăcuți prin corola frigului —
pentru asta oasele morilor
în cetățile țării-n lumină
inchipuind o altă lumină,
subpămînteană.
Griul incolțește mai îndrăzneț decît iarna.
Om și fir de griu,
om și fir de griu,
din mină în mină,
din inimă în inimă,
din gînd în gînd,
trecem ziua aceasta
spre viitor !

OLIMPIU NUȘFELEAN

Vetrele Unirii

Drumurile țării în orice colț
de vatră sint, la tot pasul, se-
sute cu locuri și monumente
care grădesc cu fidelitate despre
japte de vitejie, fapte mari ale
istoriei. De-abia treci peste apele
rece ale Milcovului — și el rîu
cu rezonanță glorioasă — locu-
rile adie de miresele dulcii
Moldovei a lui Ștefan sau Cuza,
Moldova blindă a lui Eminescu,
Creangă, Sadoveanu, Moldova
din todeauna a Moldovenilor și
a țării, cu cetatea de osan —
dăruite țig al leșilor — prima
cetate domnească a lui Cuza, ca
apoi, la numai cîteva zile, po-
porul să hotărască propria-
soartă prin impunerea prinși-
sale de unire, în ziua 24 Ia-
nuarie 1859 prin unirea Moldo-
vei cu Muntenia.

Cetatea de azi, sub zodia bine-
făcătoare a socialismului, s-a
îndat ca niciodată spre piscari
nebănuite, spre eternitatea sa și
a noastră.

Acum, în miez de țarnă, în
ajunul aniversar, lasul și-a im-
brăcat stralul sărbătorește din
strămoși, restînd în jur aerul
proadăt, puternic ozonat și dîlt
de binefător pentru toți locu-
torii lui ca și pentru toți cei
care trădesc și trădesc cu hăr-
mie pe acest plat mîndru al Mio-
ritic, aducîndu-și prinșul de
cînstire moștenit an 1859 — anul
unirii — prin minunatele plîs-
muri și împliniri ale oamenilor.
Cetatea, acum un mare centru
industrial, cu platformele otelu-
lului, betonului și milițanelor
de bunuri de la Nicolina, ca și
fabrica de antibiotice, recunoșcu-
tă prin fama sa ce a depășit de
mult granițele țării, alături de
multe zeci de întreprinderi ale
industrii ușoare și alimentare,
cu o agricultură în plină ascen-
sivă și modernizare care se
vrea a emulga pămîntului roa-
de neîntîlnit pentru satisfac-
rea nevoilor tuturor trîdătorilor
de viață, bunăstare, de ci-
vilizație înaltă și un înalt grad

de cultură pentru toți, pentru
întregul popor muncitor, se îm-
plinește văzînd cu ochii.

Părăsînd vechea cetate a
Moldovei, drumul de fier se în-
toarce cu noi spre inima țării
centrul vital al întregii noastre
națiuni — unde viața se îm-
plețește, ca peste tot prin țară,
prin miliarde de metri cubi,
miliarde de metri pătrați și
miliarde de tone de satis-
facții omenești, de viață dem-
nă de demnitatea noastră
și a țării. Freamătă Capitala
de lumină înălțătoare de
viteji și suflute, freamătă azime-
le și fabricile noastre și omul
nou cu înălțuri noi, adine în-
fite în contemporaneitate, în
necesitățile noastre vitale și asti
de omenești.

Uzilele „Vulcan”, care nu de
mult și-au serbat cea de-a 75-a
aniversară a existenței sale, prin
noile sale platforme industriale
a devenit și se rotunjește în
modernă cetate de bucurie, în
modernă cetate își împlineste mi-
siunea sa de constructor prin
sărbătorile naționale. Iar în
timpul liber, acum, înaltă im-
nuri de slavă Unirii, țării de
glorie și de dor, partidului con-
ducător și cîrmaciului său ales
în fruntea destinelor noastre.

Și inima țării pulează ca o
mare inimă, cuprînd de flăcă-
rile tîmăduirilor noastre, ca o
mare inimă plină de dragoste și
respect față de gînd unde ne-am
năcut, față de oamenii ei și
față de tot ceea ce ne-a dăruit
și ne dăruiește totuși.

Lasul, inima țării — Bucu-
restul — toată gînd românească
se adună în marea slujba cu
ape cristaline pentru a întona cu
un singur glas o singură mare
simfonie — Oda preamării țării,
a partidului său conducător,
a cîrmaciului înalt al timpului
nostru înalt și fierbinte.

HORVATH DEZIDERIU

Rolul tineretului în istoria patriei, în amplul proces al transformării revoluționare a societății pentru edificarea socialismului și comunismului în România

(Urmare din pag. 1)

Evoluția economică a României, începînd cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea și apariția celor dintîi forme ale industriei mecanizate au determinat în mod obiectiv atragerea în procesul producției industriale a unui număr sporit de brațe de muncă. Odată cu extinderea și dezvoltarea fabricilor și, în consecință, a proletariatului industrial modern, numărul tinerilor atrași în producția industrială avea să înregistreze în deceniile următoare o creștere însemnată; astfel, statisticile profesioniștilor din anul 1913 indică prezența în principalele ramuri industriale a unui număr de 30.403 ucenici (în afara lucrătorilor tineri) dintr-un total de 435.478 de muncitori.

Continuă înfruntată a condițiilor de muncă și viață ale clasei muncitoare și, implicit, ale tinerilor muncitori și ucenici a generat de timpuriu protestul vehement și lupta necontenită a tineretului împotriva exploatarea și necării sociale.

Spiritul în permanență de organizare muncitorească, tineretul a acționat pentru constituirea sa în organizații proprii revoluționare de clasă, singurele capabile să-și călăuzească în lupta pentru o viață mai bună. Totodată, sub influența propagandei socialiste, o serie de tineri, studenți și elevi de liceu, se apropie din ce în ce mai mult de noua ideologie a proletariatului, constituind cercuri de studii sociale și activînd în organizații politice cu un pronunțat caracter de clasă. În cadrul cercurilor socialiste, începînd din anul 1871, la Iași, București, Ploiești și în alte centre ale țării, tineretul se pregătea la școala socialismului științific.

Problema tineretului s-a aflat în permanență printre obiectivele prioritare ale activității primului partid politic al clasei

muncitoare — Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România (P.S.D.M.R.) — și a aceasta încă de la fondare, în anul 1893. An după an, toate congresele și conferințele partidului socialist al muncitorilor au inserat la loc de cinste pe ordinea de zi situația tineretului.

Marile evenimente sociale și politice desfășurate în primele decenii ale secolului nostru au avut un adînc ecou și în rîndurile tineretului.

Cercul ucenicilor în 1906, Cercul „Tineretului muncitor” în 1910 sînt trempe parcurse de tineretul român spre făurirea organizației politice proprii care avea să unifice întreaga mișcare revoluționară de tineret din România; născută împlinită în primii ani de după încheierea procesului desvîrșirii unității noastre naționale-ștatale, cînd, urmînd șilda Partidului Comunist Român, făurii la scară națională în mai 1921, mișcarea revoluționară de tineret — prin Conferința generală din merlele 1922 — a pus bazele organizației comuniste de tineret din România, Crearea Uniunii Tineretului Comunist a reprezentat, incontestabil, un moment cardinal în evoluția mișcării democratice, revoluționare de tineret din patria noastră. Ea a constituit, în același timp, încununarea experienței dobîndite de-a lungul a cîtorva decenii de acțiune revoluționară a tineretului în evoluția mișcării democratice, revoluționare de tineret din patria noastră. Ea a constituit, în același timp, încununarea experienței dobîndite de-a lungul a cîtorva decenii de acțiune revoluționară a tineretului în evoluția mișcării democratice, revoluționare de tineret din patria noastră. Ea a constituit, în același timp, încununarea experienței dobîndite de-a lungul a cîtorva decenii de acțiune revoluționară a tineretului în evoluția mișcării democratice, revoluționare de tineret din patria noastră.

fășurată o eroică activitate de reorganizare a sa pe baze ilegale, preocupîndu-se intens de pregătirea și conducerea luptei politice a tuturor categoriilor de tineri pentru revendicări economice, pentru educarea lor în spiritul principiilor comuniste. Unirea Tineretului Comunist a fost un adevărat portret al întregii mișcări de rezistență antifascistă românească, mișcare profund patriotică, magistrală condusă de Partidul Comunist spre revoluția biruitoare declanșată în august 1944 și care a deschis calea trecerii României spre edificarea societății socialiste.

În lumile de foc ale războiului antihitlerist, în timp ce în fabrici și pe ogoare țînăra generatie făcea, amplu, dovada înțelegerii depline a sensului profund patriotic al chemării P.C.R. „Totul pentru front, totul pentru victorie”, numeroși tineri s-au înrolat ca voluntari în armata română, alăturîndu-se astfel sutelor de mii de tineri ostazi care au luptat cu eroism, pînă la sacrificiul suprem, pentru eliberarea întregului teritoriu al țării, precum și a Ungariei și Cehoslovaciei de sub ocupația hitleristă.

Anii care au urmat victoriei Revoluției de eliberare națională și socială, antifascistă și antimonarhice au reprezentat pentru tineretul român, ca dealtfel pentru întreaga societate, perioada unor prefaceri revoluționare ample și profunde; democratizarea țării, refacerea economiei distruse de război, proclamarea Republicii, naționalizarea principalelor mijloace de producție, declanșarea procesului de transformare socialistă a agriculturii. Tineretul patriei, sub conducerea partidului, a organizat sale revoluționare s-a situat în mod firesc, cu toate forțele și energii sale, cu întreg patoul său revoluționar, în primele rînduri ale marilor bătălii și încercări

care au urmat. Conducînd neîmbricat activitatea tineretului, organizîndu-l în conformitate cu principiile revoluționare și patriotice, Uniunea Tineretului Comunist a adus o contribuție hotărîtoare la angajarea tinerii generații din patria noastră în fluxul marilor eforturi creatoare ale poporului, desfășurate din inițiativa istorică și sub conducerea Partidului Comunist Român. În noua etapă a construcției socialiste, care s-a deschis în fața poporului român, tineretul țării a adus o contribuție de seamă, nepieritoare, punîndu-și întreaga capacitate creatoare, puterea de muncă, inteligența, talentul, entuziasmul și dăruirea în slujba efortului general de înălțare a politicii partidului, de făurire a unei noi României, socialiste, cu o economie impetuoasă, cu un nivel de civilizație tot mai înalt, o țară liberă și demnă, bucurîndu-se de un binecîntat rostul pe plan internațional. Rămîne pentru todeauna înscrisă în li-tere de aur în istoria contemporană a țării epopea sântierelor de construcții și a saloanelor abastre — Salva-Viseu, Agnita-Botocera, Bumbesti-Livezeni, hidrocentralele de la Biceaz, Arges și Portile de Fier — în cursul căreia s-au înălțat marile ciadale ale socialismului, dar, mai ales, s-au format conștiințe și s-au călît caractere, în vîltoarea muncii și luptei revoluționare creîndu-se un tineret nou, devotat partidului, patriei, poporului.

Epoca istorică inaugurată de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, epoca cea mai bogată în împliniri din întreaga istorie națională, a adus în viața întregii noastre societăți un suflu înnoitor, un înalt dinamism al prefacerilor economice și sociale, al dezvoltării socialiste. Această perioadă rodnică poartă pecetea personalității secretarului general al Partidului Comunist, a gândirii și ac-

țiunii sale revoluționare. Acoasă-tă epocă, de nouă creație istorică, de împliniri și certitudini, de viitoare ascensiune a României socialiste se identifică în conștiința noastră, a tuturor, cu o enocă de nouă tinerete și încredere în destinul socialist al patriei, în care linăra generativă, alături de întregul popor, s-a afirmat ca o puternică forță socială a progresului.

Este un titlu de înaltă mîndrie patriotică pentru tineretul patriei faptul de a-și fi legat și de a apropia viitorul: muncitori, țărani, studenți, elevi, intelectuali, români, maghiari, germani sau de alte naționalități, întregul tineret al României socialiste acționează ca un singur om, militînd cu fermitate pentru traducerea în viață a întregii politici interne și externe a partidului și statului nostru, înțelegînd că numai în acest mod cei își pot îndeplini idealurile proprii odată cu împlinirea marelui destin istoric al patriei socialiste.

Parcurgem o etapă istorică de maximă importanță în care întregul nostru popor, tineretul se află angajat în marea efort constructiv pentru propulsarea patriei noastre pe noi și noi culmi de civilizație și progres. Pentru un popor, pentru o generație țînără care au vocația creației, a muncii penitente, a războiului, salvărdarea vieții pe planeta noastră constituie imperativ de fundamentale ale epocii contemporane. Înțelegînd în toată profunzimea sa semnificația acestor imperativ, tineretul României socialiste, însușindu-și în întregime strălucite inițiative de pace ale președintelui Republicii, s-a angajat energetic în lupta pentru pace și dezarmare, pentru făurirea unei lumi mai bune și mai drepte, din care să fie eliminate pentru todeauna războasele, amenințarea morții și a distrugerii.

În aceste momente de vitale optime, țînăra generație, care vede pus în pericol însuși viitorul lumii, ca și propriul său viitor, nu dorește, cum s-a întîmplat de atîtea ori în decursul istoriei, ca destinele sale să fie

decise contrar propriilor năzuințe; tineretul vrea să fie, la modul cel mai direct, un beneficiar al păcii și, de aceea, milităază cu toate forțele, alături de popoare, de opinia publică, pentru reluarea cursului spre destinul, pentru îndeplinirea dezarmării și, în primul rînd, a dezarmării nucleare.

Pacea constituie una dintre valorile esențiale alături de cele ale participării și dezvoltării, ale înșelii dezvizi Anului Internațional al Tineretului — amolă manifestare care, deschisă, sub auspiciile Națiunilor Unite, larg spații de acțiune în direcția unei implicări tot mai active a tinerii generații în procesul dezvoltării naționale, al dezbaterei și soluționării echitabile a problemelor cardinale ale lumii contemporane.

☆

Aniversarea celor 125 de ani de la formarea statului național român modern prin unirea Moldovei cu Muntenia oferă prilejul prezentării unui sumare retrospective asupra rolului tineretului în istoria patriei, în amplul proces al transformării revoluționare a societății. Considerăm această evocare un cald omagiu al generațiilor de înaintași care au eforturi în timp edificat nostru național-statal.

Generația țînără a României socialiste demnă constituie o tradiție revoluționare ale poporului român, se angajează să urmeze cu dăruire și abnegație comunistă, în tot ceea ce întreprinde, politica partidului, întregindu-se astfel în cei mai rodnicii ani din istoria patriei, în eforturile creatoare ale întregii națiuni, de înaintare neabătută a României pe noi trepte de civilizație socialistă și comunistă, de participare, împreună cu celelalte popoare, la edificarea unei lumi mai bune și mai drepte.

AGENDA

La Bucuresti au inceput, luni, lucrarile primei sesiuni a Comisiei mixte de cooperare economica, tehnico-scientifica si schimburilor comerciale romano-indoneziana.

Manifestări omagiale consacrate aniversării Unirii

La Biblioteca centrală universitară din Bucuresti s-a deschis, luni, expoziția de carte istorică „Unirea, nașterea a făcătoare de țară” dedicată împlinirii a 125 de ani de la formarea statului național român modern.

STATORNICUL IDEAL

prin mijlocul fărâșii, ducea cu desăvârșire broșuri, broșuri și cărți de la București și le dăruia jăranilor români subjugăți de imperiul austro-ungar. Scriitorii din toate provinciile noastre...

ETERNA LUMINĂ

Imagina de astăzi a patriei oferă în fiecare din secolențele argumente remarcabile ale realizării vâștei opere pe care și-o propunem înaintașii. Faptele sînt de domeniul evidenței și demonstrația e simplă de realizat...

În sectorul casnic:

O CERINȚĂ STRINGENTĂ - REDUCEREA CONSUMURILOR ENERGETICE CU

Ampla bătaie pentru asigurarea energiei necesare bunului mers al activității productive și al vieții economico-sociale se află abia la început și nu poate să se încheie, cum poate să auzim de către unii cetățeni, altfel, cum sînt se consumă peste cota alocată și peste normele stabilite...

primordială a dezvoltării țării. În toate întreprinderile trebuie întreprinsă măsura tehnică și organizatorică stabilite, astfel încît, întreaga producție fizică planificată să fie realizată, fără excepție, firesc, folosind cantitatea de energie stabilită prin normele și normativele aprobate.

deși se poate economisi mult mult, se adună, în sfîrșit, atîta energie cîtă este necesară funcționării, mai cu seamă în orele de vîrf de sarcină a mai multor mari uzine, fabrici sau santiere. Or, reducerea cu 50 la sută a consumului energetic în sectorul casnic și public oferă încă condiții pentru o mai bună aprovizionare a întreprinderilor, energia economică de cetățeni rămintă în dispoziția marilor consumatori, în scopul bunului mers, se întindea durată a programului de lucru.

PENTRU REDUCEREA CONSUMULUI DE ENERGIE ELECTRICA ÎN LOCUINȚE: Numărul de becuri instalate în încăperile apartamentelor noastre se vor reduce cu cel puțin jumătate. Vor fi scoase complet din funcțiune cele lămpi electrice montate în balcoane, pe fațadele caselor, în curți și magazii.

PENTRU REDUCEREA CONSUMULUI CASNIC DE GAZE NATURALE: Toate arzătoarele și instalațiile de încălzit trebuie bine revizuite și înlocuite imediat cele defecte. Apa caldă menajeră trebuie consumată rațional, robinetele trebuie să se închidă după ce s-a terminat de spălat.

PENTRU REDUCEREA CONSUMULUI DE ENERGIE NECESAR ILLUMINATULUI PUBLIC: Să se reducă la strictul necesar numărul becurilor și al celorlalte instalații folosite la iluminatul public. Programul de funcționare a acestor instalații trebuie conceput în așa fel încît, în orele cînd în respectivele încăperi nu se desfășoară nici un fel de activitate, becurile să fie stinse.

STATORNICUL IDEAL

(Urmare din pag. 1) zea că popor. Așa cum spunea Eminescu: „În universul intelectual și moral al fiecăruia trebuie să existe totuși, ideal dominant, imperiul cărora să se opereze mișcarea celorlalte gânduri. Aceste idei sînt veritabilele caracteristici individuale, și cînd ele aparțin unui popor întreg, ele constituie caracterul național.”

În agricultură: OBIECTIVE, SARCINI, PRIORITĂȚI

INTENSE ACȚIUNI DE MUNCĂ PENTRU SPORIREA RECOLTELOR ÎN GOSPODĂRIILE PERSONALE ALE ȚĂRĂNIMII

Din experiența comunei Smulți, județul Galați

Fiecare palmă de pămînt poate și trebuie să producă mai mult!

Pe ogorele comunei Smulți, din județul Galați, primăvara a venit parca mai repede: sute de gospodari au ieșit la muncă în cîmp, unii la fertilizarea cu îngrășămintele organice, alții la presăcirea terenurilor pentru însămînțări și a grădiniilor, alții prin livezi și vii. Printre ei îl întâlnim și pe tovarășul Ion Bejan, vicepreședinte al consiliului popular comunal.

TV. 15.00 Telex. 15.05 Clubul tineretului. Istoria sub falda de tricou. - montaj muzical-literar. 15.25 Viata școlii. 15.45 Tărîm românească. Văzută strămoșească. Melodii populare. 16.00 Agrozootehnia pe întregul teritoriu. Îndrumări tehnice pentru lucrătorii din agricultură. 16.20 Ecran de vacanță: Desene animate. 16.30 Închiderea programului.

Producții mai mari înseamnă venituri suplimentare pentru gospodari satelor

Programul unic de creștere a producției agricole în gospodăriile personale ale membrilor C.A.P. și în gospodăriile producătorilor particulari. În program este subliniată cerința ca de pe toate loturile în folosință să se obțină producții la fel de mari ca de pe celelalte terenuri ale unității. Pentru realizarea acestui deziderat, am înțeles în primul rînd o amplă acțiune de fertilizare cu îngrășămintele organice a acestor suprafețe, deoarece de ani de zile unele din ele nu au primit nici un pumn de îngrășă-

IOAN HARAGIN primar comunei Gîrșid de Cris - județul Bihor

125 de ani de la făurirea statului național român modern STRÎNS UNIT ÎN JURUL PARTIDULUI, AL TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, poporul român acționează cu fermitate pentru edificarea unei lumi a păcii, independenței, colaborării și progresului pe planeta noastră

UNITATE

Înfruptarea marelui act al Unirii Moldovei cu Țara Românească la 24 Ianuarie 1859 și crearea statului național român modern a deschis o epocă nouă, de fertilitate afirmare a națiunii noastre în sfera relațiilor internaționale. Desăvârșirea acestei opere începute acum 125 de ani, la 1 Decembrie 1918, prin făurirea statului național unitar a dat un nou impuls implicării plene a României în plan internațional, creșterii rolului și participării sale la marea scenă a popoarelor lumii.

Din cele mai vechi timpuri, unitatea noastră națională a depins de starea de pace și, la rândul lor, uniți prin origine comună, limbă, interese și aspirații identice, românii de dincolo sau dincoace de Carpați au căutat și promovat pacea și înțelegerea cu celelalte popoare, vecine și nevecine. Intre cele două războaie mondiale, exprimând aspirațiile titule de unitate și pace ale poporului român, marele jurist și diplomat Nicolae Titulescu afirma: „Am considerat că o poruncă internă românească că unul din cele mai bune mijloace de a păstra unitatea noastră națională este pacea”.

Victoria socialismului și mai ales perioada de cînd la cîrma țării se afla tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, personalitate prominentă a epocii noastre, au creat condiții optime de înflorire fără precedent a națiunii și a vieții naționale, de afirmare plină a statului național român în cadrul relațiilor internaționale.

Profund ancorată în tradiții și în prezent, concepția românească privind locul și rolul națiunii, semnificațiile unității naționale în noile condiții ale lumii contemporane, în conturarea creșterii un rol hotărâtor al ei în tezele și ideile cuprinse în opera, de inestimabilă valoare teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintelui Republicii, pornește de la faptul că națiunea, statele independente mai au încă de jucat un mare rol atât pentru progresul lor economic-social, cât și pentru realizarea unei politici noi de colaborare și de pace în lume. Într-o asemenea viziune realistă și științifică, unitatea națională a fiecărui popor constituie un factor progresiv, indispensabil unei politici de pace și securitate în lume.

Evenimentele vieții internaționale demonstrează, cu forța de convingere a faptelor, că în diferite zone ale lumii procesul formării statelor naționale, a națiunilor se află abia în prima sa fază. Chiar în țările dezvoltate, în care statul național are un lung trecut istoric, sentimentul național, apărarea independenței și suveranității naționale constituie factori primordialii pe calea democratizării vieții internaționale, făuririi unei lumi mai bune și mai drepte. Pornind tocmai de la asemenea realități și procese obiective, România socialistă consideră că procesul de formare a statelor naționale, de realizare a unității naționale continuă să reprezinte o cerință esențială pentru o importantă parte a lumii, că în împrejurările internaționale de astăzi lupta pentru independența națională, împotriva dominației străine, pentru realizarea unității naționale este o parte integrantă a luptei generale împotriva imperialismului, a colonialismului și neocolonialismului.

Realitățile internaționale demonstrează că orice atingere a independenței naționale a unui popor afectează grav nu numai interesele sale vitale, progresul și dezvoltarea sa, însăși cauza generală a păcii și civilizației umane. Este astfel de domeniul evidenței legătura strînsă dintre raportul unității fiecărui stat național și pacea internațională, că numai o colaborare și cooperare între națiuni libere și independente, care să asigure progresul economic și social al fiecărei țări, pot garanta pacea și securitatea întregii lumi.

Indivizibilitatea păcii se exprimă astfel în contemporaneitate în primul rînd ca o indivizibilitate între procesul obiectiv al afirmării și consolidării unității naționale a fiecărui stat și promovarea unui climat de pace și securitate internațională.

„IN CE PRIVEȘTE SEMNIFICAȚIILE UNITĂȚII NAȚIONALE ÎN NOILE CONDIȚII ALE LUMII CONTEMPORANE, NOI PORNIM DE LA FAPTUL CĂ NAȚIUNEA, STATELE INDEPENDENTE MAI AU ÎNCĂ DE JUCAT UN MARE ROL ATÎT PENTRU PROGRESUL LOR ECONOMIC-SOCIAL, CÎT ȘI PENTRU REALIZAREA UNEI POLITICI NOI DE COLABORARE ȘI DE PACE ÎN LUME, ESTE DE ÎNTELES CĂ, PORNIND DE AICI, UNITATEA NAȚIONALĂ A FIECĂRUI POPOR CONSTITUIE UN FACTOR PROGRESIV, UN FACTOR INDISPENSABIL UNEI POLITICI DE PACE ȘI SECURITATE ÎN LUME”.

NICOLAE CEAUȘESCU

ÎNALȚĂ PRINCIPIALITATE

În condițiile de astăzi, o deosebită importanță pentru realizarea obiectivelor mărețe ale noului orizont este se înfăptuiește pe pămîntul patriei noastre o are strînsă unitate a întregului popor în jurul partidului, al tovarășului Nicolae Ceaușescu. Strîngerea nărilor, tuturor organelor și forțelor politice, economice, tehnico-științifice, culturale cu toate statele, considerînd că schimbările multilaterale pe baza avantajului reciproc, fără condiții politice, fără restricții și discriminări, contribuie la micșorarea înverdurii internaționale și la apropierea între popoare, constituie un factor deosebit de important pentru realizarea unei politici noi de colaborare și de pace în lume. Într-o asemenea viziune realistă și științifică, unitatea națională a fiecărui popor constituie un factor progresiv, indispensabil unei politici de pace și securitate în lume.

Progresul al IX-lea, este dezvoltarea relațiilor de colaborare cu toate țările, fără deosebire de sistem social-politic. Congresul care a marcat deschiderea unor noi orizonturi în politica externă a României, hotărârea care a marcat dezvoltarea relațiilor de colaborare cu toate țările socialiste, să dezvolte relațiile economice, tehnico-științifice, culturale cu toate statele, considerînd că schimbările multilaterale pe baza avantajului reciproc, fără condiții politice, fără restricții și discriminări, contribuie la micșorarea înverdurii internaționale și la apropierea între popoare, constituie un factor deosebit de important pentru realizarea unei politici noi de colaborare și de pace în lume. Într-o asemenea viziune realistă și științifică, unitatea națională a fiecărui popor constituie un factor progresiv, indispensabil unei politici de pace și securitate în lume.

Încleării și violării ale celor două principii, indiferent de către cine și unde sînt provocate, depinde în mod nemijlocit de intensificarea luptei între state, popoare, în primul rînd a forțelor social-politice înaintate, a comunistilor, a tuturor celor ce militază pentru progres și democrație, de înătrirea continuă a solidarității și conlucrării lor.

Actuala situație internațională se caracterizează, din nefericire, prin agravarea și multiplicarea stărilor de încordare și conflict, prin apariția de noi surse de primejdie la adresa păcii. Această realitate impune ca toate statele lumii, respectînd deosebit de orînduirea socială, să acționeze în comun pentru soluționarea problemelor complexe care preocupă omenirea, pentru asigurarea păcii și securității mondiale, pentru progresul general. Acționînd în acest fel România este convinsă că își aduce o însemnată contribuție la consolidarea păcii și securității, deoarece este știut că intensificarea conlucrării dintre state în diferite domenii asigură o mai bună apropiere, o mai bună cunoaștere și înțelegere între popoare, conferă durabilitate raporturilor dintre ele cu urmări pozitive pentru climatul politicii internaționale. Totodată, în acest spirit, partidul și statul nostru, întregul nostru popor, dezvoltînd continuu colaborarea cu toate forțele progresiste de pe toate meridianele globului, cu încrederea necîntărită că, așa cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, prin eforturile lor unite, stă în puterea acestor forțe, stă în puterea popoarelor lumii să bazeze calea înarmării și războiului, să asigure desîntărea, pacea, independența și progresul tuturor națiunilor planetei.

PACE

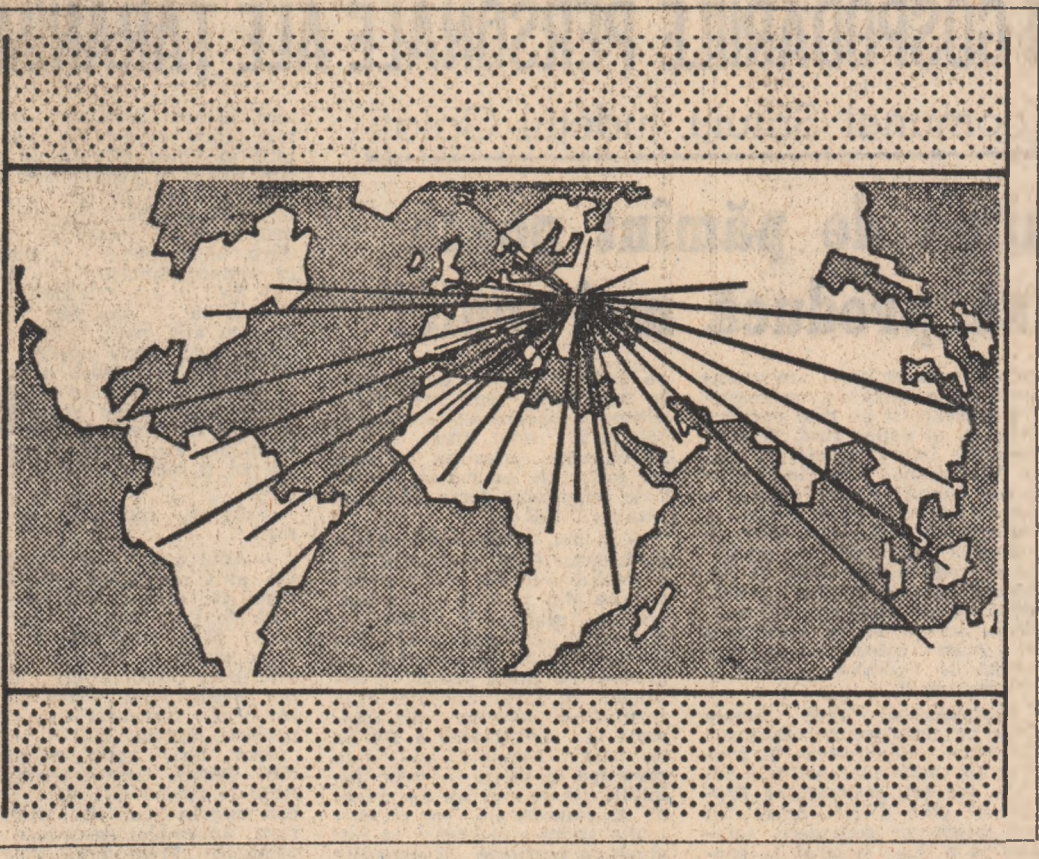
Concepția României socialiste, a președintelui Nicolae Ceaușescu asupra apărării și promovării păcii mondiale pornește de la adevărul fundamental că o pace reală, viabilă și durabilă nu poate fi înfăptuită în cadrul actualelor relații internaționale fără consolidarea unității naționale a fiecărui stat, fără respectarea neabătută a independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, aspirațiilor și năzuințelor legitime ale fiecărui popor. Complexitatea vieții internaționale contemporane face ca menținerea și promovarea păcii să presupună, pe lângă soluționarea pașnică a diferendelor inter-statale, prevenirea conflictelor și stărilor de tensiune dintre state, garantarea fiecărei națiuni a existenței sale suverane și independente. Este nevoie de ceea ce Nicolae Titulescu numea „organizarea păcii” prin crearea sistemului securității internaționale. În concepția președintelui Nicolae Ceaușescu, elaborată pe baza analizelor științifice a tendințelor obiective ale societății actuale, securitatea internațională reprezintă un ansamblu de angajamente asumate de state, precum și măsuri concrete care să contribuie la prevenirea și soluționarea pașnică a diferendelor dintre state, oferind, totodată, fiecărui popor garanția deplină față de orice primejdie de agresiune, de folosire a forței sau amenințării cu utilizarea ei și asigurîndu-i participarea activă, egală la cooperarea internațională. Afirmarea plină a fiecărei națiuni în plan internațional constituie astfel o condiție primordială a păcii.

Este un adevăr de necontestat că în condițiile lumii contemporane, pacea nu se reduce numai la o absență a războiului din viața internațională, ci reprezintă și o stare a relațiilor internaționale caracterizată prin promovarea unor relații de cooperare și înțelegere între toate statele și națiunile lumii. Starea de pace — necesitate vitală a momentului istoric actual — presupune ca și cauză dezvoltarea a colaborării active dintre toate statele naționale, pe baza deplină egalității în drepturi și respectului reciproc.

Ultimele evenimente petrecute în viața internațională au agravat considerabil situația de pe continentul european și din întreaga lume. Trezirea la amplasarea rachetelor nucleare americane cu rază medie de acțiune în statele vecine, în Europa, ceea ce a determinat retragerea Uniunii Sovietice de la negocierile de la Geneva și anuntarea unor contramăsuri, inclusiv amplasarea de rachete nucleare cu rază scurtă de acțiune în unele țări socialiste europene, precum și în alte zone ale lumii au creat premisele unei noi escaladări a cursei înarmării, în primul rînd nucleare, ale unui conflict nuclear atomodistructiv.

Noile și importantele inițiative de pace și dezarmare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, poziția României, concepția și considerentele președintelui Nicolae Ceaușescu privind măsuri de încredere și securitate și pentru dezarmare în Europa prezentate la Conferința de la Stockholm se înscriu ca un program realist și constructiv vizînd oprirea cursei înarmării și trecerea la dezarmare, îndeosebi la dezarmarea nucleară, asigurarea securității și păcii în Europa și în întreaga lume.

Este o cerință imperativă a contemporaneității impusă de relația de strînsă interdependență dintre securitatea națională a fiecărui stat, ca factor primordial al cooperării și înțelegerii internaționale, și pacea mondială ca singură sansă reală de afirmare și dezvoltare continuă a fiecărui popor pe calea progresului și prosperității, a umanității în întregul său.

Transformarea socialistă a României a omogenizat națiunea, a întărit unitatea sa moral-politică, a creat baza materială a progresului și pe calea socialismului multilateral dezvoltat, precum și mijloacele necesare apărării unității, independenței și suveranității. Totodată, trecerea la construcția noului orizont în România a permis afirmarea plină a națiunii noastre ca o națiune suverană în constelația națiunilor lumii. De remarcă că respectarea trăsăturilor proprii fiecărui națiune constituie un factor de colaborare și de apropiere între popoare, de realizare a adevăratei libertăți, și a unei reale egalități, atât ale omenilor, cât și ale popoarelor. Națiunea noastră a devenit bine cunoscută pe plan internațional ca urmare a activității neobosite a secretarului general al partidului, președintelui Republicii, tovarășului Nicolae Ceaușescu, care, atît în țară, cît și peste hotare, a demonstrat marile rezultate ale dialogului la cel mai înalt nivel în scopul finalizării în practică a unei arii de colaborare și cooperare activă, multilaterală, principială. Astfel, începînd din anul 1963, președintele Nicolae Ceaușescu a efectuat 193 de vizite în țări situate în Europa, Africa, Asia, America Latină și America de Nord. În acest sens, perioadă în România au avut loc 121 de întâlniri la nivel înalt. Cu prilejul

vizitelor efectuate de președintele Nicolae Ceaușescu peste hotare, sau al vizitelor întreprinse în țara noastră de șefi de state și guverne din alte țări au fost încheiate 21 de tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuală sau de prietenie și cooperare, 107 declarații

impulsul glândii creatoare, notavore a tovarășului Nicolae Ceaușescu, națiunea română, care în trecut a împărțit vremea îndelungată soarta națiunilor mici și mijlocii, condamnate la existență marginală în umbra marilor imperii, a reușit să-și asume și să joace un rol activ,

NAȚIUNE SUVERANĂ ÎN CONSTELAȚIA NAȚIUNILOR LUMII

solenne și declaratii comune și au fost semnate peste 250 de comunicate comune. Expresie a unei largi deschideri internaționale, țara noastră întregine raporturi diplomatice cu 139 de state. De asemenea, ea realizează schimburi economice și comerciale cu 150 de țări de pe toate continentele.

Extinderea cantitativă a legăturilor naționale noastre cu alți națiuni și se adaugă dezvoltarea calitativă a acestor relații. Sub

deosebit de apreciat, în dezbaterile și soluționarea problemelor cruciale cu care este confruntată lumea de azi. Din imensul număr de mărituri ce ar putea fi aduse în sprijinul acestei afirmări, vom evoca pe scurt câteva din cele mai importante și semnificative. Este vorba de contribuția, teoretică și practică, de mare valoare și substanțială, la definirea conceptului de securitate europeană, a cerințelor, direcțiilor și aspectelor po-

de conflict în scopul încetării ostilităților și trecerii la negocieri în spiritul egalității, stimei și respectului reciproc; de contribuția personală deosebită de prețioasă a tovarășului Nicolae Ceaușescu la elaborarea conceptului de nouă ordine economică și politică internațională și de ansamblul de măsuri vizînd înfruptarea cerințelor imperioase ale acestora; înclînarea subdezvoltării, a întăririi lumii. În țări bogate și sărăce și înlocuirea sistemului învechit de relații interstatale cu raporturi noi, mai echitabile, care să asigure progresul mai rapid al țărilor sărăcite în urma de acțiunea fermă pentru democratizarea relațiilor internaționale și creșterea rolului O.N.U. în viața mondială, menită să asigure posibilitățile participării active a tuturor statelor la elaborarea și soluționarea problemelor care interesează omenirea.

Manifestîndu-se ca un factor dinamic și profund constructiv în eforturile generale pentru asigurarea păcii și progresului în lume, națiunea noastră, România socialistă și-au atras, prin numeroasele inițiative și demersuri de amplă rezonanță întreprinse îndeosebi de cînd la cîrma destinelor țării, a întărit și tovarășul Nicolae Ceaușescu un înalt și bine meritat prestigiu internațional.

Grupaj realizat de TUDOR PRELIPEANU și MIRCEA DUTU

Manifestări consacrate aniversării unirii Moldovei cu Muntenia DE PESTE HOTARE

În diferite țări ale lumii sînt organizate acțiuni pentru marcarea celei de-a 125-a aniversări a zilei de 24 Ianuarie unirea Moldovei cu Muntenia — moment hotărîtor în făurirea statului național unitar român. Ele se constituie în noi prilejuri de reafirmare a permanenței ideii de unitate națională în istoria poporului român, a luptei sale pentru împlinirea acestor seculare aspirații, pentru apărarea neatințării neamului. Sînt evidente, în același timp, marile realizări ale României socialiste în toate domeniile de activitate, eforturile susținute ale partidului și statului nostru, ale întregului popor, pentru continua înflorire a patriei.

Asociația de prietenie a poporului chinez cu strărămintea și Asociația de prietenie China — România au organizat la Beijing o adunare festivă.

În cuvîntul său, președintele asociației s-a referit la lupta îndelungată a poporului român pentru apărarea ființei naționale, pentru libertate și independență, a dogmat politice externe a țării noastre, politică ce se bucură de simț și aprecierea popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă. Vorbitorul a subliniat contribuția adusă de președintele Nicolae Ceaușescu la ridicarea României pe noi trepte de civilizație și progres, aportul său la dezvoltarea continuă a colaborării strînsă între partidele, țările și popoarele noastre.

În cadrul manifestărilor consacrate marilor momente ale istoriei României, la Damasc a avut loc o adunare festivă organizată de Ministerul sirian al

mănu de a trăi în libertate. Astfel, România ocupă un loc distinct în viața politică internațională. Acțiunile întreprinse de președintele Nicolae Ceaușescu pe plan internațional au o expresie eloventă a dorinței României de a trăi în pace și cooperare cu toate popoarele lumii.

La primăria din orașul italian Albano, a fost organizată o manifestare culturală consacrată celei de-a 125-a aniversări a unirii Moldovei cu Muntenia. „Dedicăm această manifestare — a spus primarul Mario Antonacci — unui eveniment deosebit din istoria poporului român, care pe baza constituției României moderne. Ea constituie, de asemenea, o ocazie oportună pentru a pune în evidență eforturile pe care le depune România socialistă, președintele Nicolae Ceaușescu, pentru ca în lume să fie instaurat un climat de pace și de colaborare”.

În continuare, despre semnificația evenimentului de la 24 Ianuarie, despre ecoul și sprijinul de care acesta s-a bucurat în Italia a vorbit Paolo Gianfelici, președintele Comitetului de informare, documentare și studii europene.

La Centrul interuniversitar de cercetări și studii românești de la Universitatea Sorbona din Paris, prof. univ. Catherine Durandin a prezentat o comuni-

ca și Taza (Maroc), în orașul Kajani (Finlanda), precum și la Oslo.

La Centrul cultural al municipalității din Buenos Aires a fost organizată o seară culturală românească, iar în Maracay, capitala statului venezulean Aragua, s-a desfășurat o săptămîna a filmului românesc.

Momentul unirii Moldovei și Munteniei, cu adîncă rezonanță și majore semnificații în istoria poporului nostru, este marcat, în același timp, de mijloacele de informare în masă de peste hotare. În numeroase articole publicate în cîntecul acestui eveniment de importanță crucială în făurirea statului național unitar român sînt reliefate, în cuvinte pline de căldură și simpatie, permanența ideii de unitate națională ca o definiție de lungul secolelor lupta poporului român pentru apărarea independenței sale, punîndu-se, totodată, în evidență consonanța deplină dintre aspirațiile sale de vecuri și politica internă și externă a României socialiste, în elaborarea și promovarea căreia o contribuție hotărîtoare o are președintele Nicolae Ceaușescu, o politică ce-și află rădăcinile în identitatea dintre partid și popor, în unitatea organică dintre istoria țării noastre și prezentul României de astăzi.

Crasteri de prețuri în R. P. Ungară

BUDAPEȘTA 23 (Agorpres). — După cum anunță agenția M.T.I., în conformitate cu directivele planurilor de dezvoltare a economiei naționale a Ungariei pe anul 1984, începînd de la 23 Ianuarie vor fi majorate prețurile de consum la o serie de produse și tarifele unor servicii. Astfel, prețurile la carne și produse din carne vor fi sporite, în medie, cu 21 la sută, la conserve de legume și fructe, sucuri și alte tipuri de produse ale industriei conservelor — cu 20 la sută. Începînd de la aceeași dată, vor fi majorate, în medie, cu 10 la sută prețurile de cheltuieli pentru alimentație în instituțiile medicale, de învîntămînt și de asistență socială, precum și normativele cheltuielilor pentru alimentație în cantinele din întreprinderi de producție. Prețurile de consum la 13 la sută, la petrol lampant — cu 20 la sută, iar tarifele la curentul electric pe timpul nopții vor fi majorate cu 50 la sută. Sînt anunțate, de asemenea, sporiri de rechizi la unele materiale de construcții și la autoturisme.

Potrivit planului sînt prevăzute, în același timp, creșterea contribuțiilor cu 4,8-5 la sută, alocațiile din fondurile sociale urmînd, de asemenea, să sporască, în medie, cu 12 la sută.